

СВЕШТЕНИКОВ ПУТ У ИСЛАМ

[Српски – Србиан – صربي]

Анселм Тордем

Ревизија и обрада:

Амра Дацић

Љубица Јовановић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ تحفة الأريب في الرد على أهل

الصليب ﴾

« باللغة الصربية »

عبد الله الترجمان الميورقي

مراجعة:

عمرة داتسيتش

يوفانوفيتس ليوبيتسا

2015 - 1436

IslamHouse.com

САДРЖАЈ:

ПРЕДГОВОР ПРИРЕЂИВАЧА.....	5
КУР'АНСКИ ОДЛОМЦИ КОЈИ ГОВОРЕ О СЛОБОДИ У ИЗБОРУ ВЕРЕ.....	10
ИЗБОР КУР'АНСКИХ ОДЛОМАКА КОЈИ ГОВОРЕ О ИСЛАМУ	13
ВЕРОВЕСНИКОВИ ЦИТАТИ О ПРИХВАТАЊУ ИСЛАМА....	21
УВОД:.....	25
ИЗ БИОГРАФИЈЕ ВЛАДАРА ПРАВОВЕРНИХ, ЕБУ ФАРИСА, БОГ УЗВИШЕНИ ГА ПОМОГАО	46
ОДГОВОР ХРИШЋАНИМА	55
Прво поглавље	57
ГОВОР О ЧЕТИРИ ЈЕВАНЂЕЉА.....	57
Друго поглавље	64
О ПОДЕЉЕНОСТИ ХРИШЋАНА НА ВИШЕ ПРАВАЦА И ГРУПАЦИЈА.....	64

НЕТАЧНОСТ ХРИШЋАНСКИХ ПРИНЦИПА	69
Крштење и његова својства.....	69
Веровање у тројство	72
Веровање у божанску везу Исуса још у утроби.....	77
Веровање у причест и његов опис.....	83
Веровање у исповед свештенику и његов опис	87
О ХРИШЋАНСКОЈ ДОГМИ	90
О ХРИШЋАНСКОЈ ИДЕОЛОГИЈИ КОЈУ МОРАЈУ ПОЗНАВАТИ И МЛАДИ И СТАРИ	95
О РАЗИЛАЖЕЊУ ЧЕТВОРИЦЕ АУТОРА ЈЕВАНЂЕЉА И ДОКАЗИВАЊЕ ЊИХОВЕ НЕИСПРАВНОСТИ.....	104
О ЛАЖИМА КОЈЕ ПРИПИСУЈУ ИСУСУ,.....	114
МИР НАД ЊИМ	114
О НАПАДИМА ХРИШЋАНА НА МУСЛИМАНЕ	121
О ПОТВРДИ ПОСЛАНСТВА ПОСЛАНИКА МУХАММЕДА - МИР НАД ЊИМ	128
СВЕШТЕНИЦИ - МИСИОНАРИ НОВИЈЕГ ДОБА	139

ПРЕДГОВОР ПРИРЕЂИВАЧА

У име Бога, Милостивог, Самилосног

Идеја да се са арапског језика преведе дело "Тухфетул- ериб фир-редди ала ехлис-салиб" од бившег свештеника Анселма Тормеда (Абдуллаха Ет-терџумана) већ дуже је постојала, али светлост дана на српском језику је тек сада угледала. Аутор овог дела је рођен у хришћанској породици у Шпанији, тачније на Палми де Мајорци крајем 14. века. Након вишегодишњег школовања и рада као свештеник 1420. године постаје припадник ислама, а затим пише дело у коме говори о својој биографији, животу и путу у ислам, и критички осврт на хришћанско учење. С обзиром да се време догађаја одвија пре скоро шест векова у време снажне Цркве и њене инквизиције, његово прихватање ислама је попримило необичан догађај.

Божијом одредбом дођох до нових сазнања и информација о томе да данас у свету постоји један веома значајан број свештеника и разноразних мисионара који су прихватили веру ислам. Тако је други део ове књиге и насловљен са "Свештеници и

мисионари новијег доба". Ту су наведени само исечци из њихових живота, али који су на њих утицали да доживе велики преображај. Аллаху екбер-Бог је највећи!

Сматрамо великим чудом то да људи немуслимански различитих професија прихватају ислам, али нам је још необичније чути како и у новијем добу има свештеника и мисионара који прихватају веру ислам. Узвишени Бог у Кур'ану каже: "... и свакако ћеш наћи да су верницима (муслиманима) најближи они који говоре: "Ми смо хришћани", зато што међу њима има свештеника и монаха и што се они не охولة. Када слушају оно што се објављује Посланику, видиш како им лију сузе из очију, јер знају да је то Истина, па говоре: "Господару наш, ми верујемо, па упиши и нас међу оне који су посведочили. Зашто да не верујемо у Бога и у Истину која нам долази, када једва чекамо да и нас Господар наш уведе с људима добрим". И Бог ће им, због онога што говоре, као награду рајске баште дати, кроз које ће реке тећи, у којима ће вечно боравити; а то ће бити награда за све оне који добра дела чине". (Кур'ан: поглавље Трпеза, 82-85.)

Након цитираних одломака неки појмови о свештеницима нам постају јаснији и разумљивији. Скромни и искрено побожни свештеници свакако долазе до Истине - само је питање услова у којима живе, и да ли смеју да јавно обзаве оно што осећају. Можда би се многи међу њима могли препознати тако што се свим срцем искрено залажу за мир, међусобно потпомагање и толеранцију међу људима. Јер, у свим Својим објавама Једини Бог, Аллах говори да је људска врста и цивилизација настала од једног пара Адама и Еве чиме смо сви постали браћа и сестре. Али, браћа и сестре се воле и мрзе, помажу и убијају. На искреним припадницима свих религија је да сузбијају све негативне појаве, а афирмишу само оно што је добро за све људе.

Овде би се могла поставити и два питања: "Зашто је потребно да немуслиман прихвати, тј. пређе у ислам и зашто припадник ислама не треба да "прелази" у другу веру?"

Зато што је у основи вера у Једног и Јединог Бога једна - ислам и она је од првог човека и посланика Адама до последњег Божијег Посланика Мухаммеда, мир над њим. Број Божијих посланика је велик.

- Јевреји верују у тај низ посланика све до Мојсија, мир над њим, и не прихватају Исуса и Мухаммеда мир над њима.

- Хришћани верују у све посланике до Исуса, мир над њим, а не прихватају Мухаммеда, мир над њим.

- Муслимани прихватају и поштују све посланике уз веровање да је Мухаммед, мир над њим, последњи Божији посланик.

Зато је потребно да Јевреји кажу: "И Исус и Мухаммед су Божији посланици", и да хришћани кажу: "И Мухаммед је Божији посланик". Муслимани једнако, без икакве разлике већ верују у све Божије посланике од Адама до Мухамеда, мир над њима, и немају потребе да се "враћају назад" у свом веровању.

Непобитна је чињеница да је ислам вера која из дана у дан шири свој сјај по целом свету. На почетку овог миленијума је забележено да у Европи живи око 51 милион муслимана, од чега 34 у Источном, а 17 милиона у Западном делу Европе. Од тих седамнаест милиона муслимана 39 хиљада су лекари, 35 хиљада су инжињери, а трећина лекара стоматолога Западне Европе су припадници ислама.

Занимљиво је истаћи да је од 17 милиона у Западној Европи пола милиона (500 000) нових муслимана Европљана. Од тог броја нових муслимана 80% су Французи. Једна од највећих заслуга припада и Абдуллаху Ет-Терџуману чије је дело преведено на француски језик. У вашим рукама је то исто дело преведено на српски језик, и имате прилику да видите зашто је оно толико снажно. Основу ове књиге чини превод поменутог дела (Тухфетул-ериб фир-редди ала ехлис-салиб). Томе претходи један избор кур'анских и хадиских текстова који говоре о слободи у избору вере и о вредностима вере ислама. На крају књиге је дато неколико прилога који нуде критички осврт на свет Цркве и хришћанства. Желим да сваком читаоцу ова књига буде подстрек у слеђењу праве Истине и да у том погледу никада не залута. Амин!

Приређивач

КУР'АНСКИ ОДЛОМЦИ КОЈИ ГОВОРЕ О СЛОБОДИ У ИЗБОРУ ВЕРЕ

**"У веру није дозвољено силом нагонити-
прави пут се јасно разликује од заблуде! Онај ко не
верује у ђавола, а верује у Бога - држи се за
најчвршћу везу, која се неће прекинути. - А Бог
све чује и зна." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 256.)**

**"Бог је заштитник онима који верују и Он
их изводи из таме на светло, а онима који не
верују- заштитници су ђаволи и они их одводе са
светла у таму; они ће бити становници Пакла, они
ће у њему вечно остати." (Кур'ан: поглавље Ел-
Бекаре, 257.)**

**"Зар поред Божије вере желе другу веру, а
Њему се, хтели или не хтели, покоравају и они на
небесима и они на Земљи, и Њему ће се сви
вратити!" (Кур'ан: поглавље Имранова породица,
83.)**

**"Зашто није било ниједног града који је
поверовао и коме је веровање његово користило,
осим народа Јонина, коме смо, када је поверовао,
срамну патњу у животу на овом свету отклонили и**

живот му још извесно време продужили?" (Кур'ан: поглавље Јона, 98.)

"Богу се поковава све што је на небесима и на Земљи, хтели или не хтели, а и сенке њихове, ујутро и у сумрак." (Кур'ан: поглавље Гром, 15.)

"Онога који занегира Бога, након што је у Њега веровао, - осим ако буде на то приморан, а срце му остане чврсто у вери -, чека Божија казна. Оне којима се неверство буде милило стићи ће срџба Божија и њих чека патња велика." (Кур'ан: Пчеле, 106.)

"И реци: "Истина долази од Господара вашег, па ко хоће - нека верује, ако хоће-нека не верује!" Ми смо неверницима припремили ватру чији ће их дим са свих страна обухватити; ако замоле помоћ, помоћи ће им се течношћу попут растопљене коvine која ће лица испећи. Ужасна ли пића и грозна ли боравишта!" (Кур'ан: поглавље Пећина, 29.)

"Он чини да се смењујете на Земљи; ко не буде веровао, неверовање његово је на његову штету; неверницима ће њихово неверовање код Господара њихова само повећати одвратност, и

неверницима ће њихово неверовање повећати пропаст." (Кур'ан: поглавље Створитељ, 39.)

"Он вас ствара, па сте или неверници или верници. Све што ви радите Бог добро види." (Кур'ан: поглавље Самообмана, 2.)

ИЗБОР КУР'АНСКИХ ОДЛОМАКА КОЈИ ГОВОРЕ О ИСЛАМУ

"...Ко прихвати неверовање уместо веровања, са правог пута је залутао." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 108)

"Они говоре да ће у Рај ући само јевреји, односно само хришћани. - То су пуне жеље њихове! - Ти реци: "Доказ свој дајте ако је истина то што говорите!" А није тако! Онога ко се исламски окрене Богу и буде добра дела чинио, тога чека награда код Господара његовог, такви се неће ничега бојати и ни за чим неће туговати." (Кур'ан: Ел-Бекаре, 111-112)

"Када му је Господар његов рекао: "Буди предани (муслиман)!" - он је одговорио: "Предан сам, муслиман Господару светова." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 131)

"И Аврам остави опоруку синовима својим а и Јаков: "Синови моји Бог вам је одабрао праву веру, и нипошто не умирите другачије него као муслимани." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 132)

"Ви нисте били присутни када је Јакову смртни час дошао и кад је синове своје упитао: "Коме ћете се, после моје смрти клањати?" - "Клањаћемо се" - одговорили су- "Богу твоме, Богу твојих предака Аврама и Јишмаела и Исака, Богу једноме! И ми се Њему покоравамо!" (Кур'ан: Ел-Бекаре, 133)

"Реците: "Ми верујемо у Бога и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Авраму, и Јишмаилу, и Исаку, и Јакову, и унуцима, и у оно што је дато Мојсију у Исусу, и у оно што је дато веровесницима од Господара њиховог; ми не правимо никакве разлике међу њима и ми смо Њему покорни муслимани." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 136)

"... Они ће се непрестано борити против вас, да вас одврате од ваше вере, ако буду могли. А они међу вама који од вере своје отпадно и као неверници умру, - њихова дела биће поништена и на овом и на оном свету, и они ће становници Пакла бити, у њему ће вечно остати." (Кур'ан: поглавље Ел-Бекаре, 217)

"Богу је права вера једино Ислам. А подвојили су се они којима је дата Књига баш онда кад им је дошло сазнање, и то из међусобне зависти. А са онима који у Божије речи не буду веровали Бог ће брзо обрачунати." (Кур'ан: поглавље Имранова породица, 19)

"Ако се они буду препирали с тобом, реци: "Ја се само Богу покоравам, а и они који ме следе." И реци онима којима је дата Књига и неукима: "Примите Ислам!" Ако приме Ислам, онда су на правом путу. А ако одбију, твоје је једино да позиваш. - А Бог добро види робове Своје." (Кур'ан: поглавље Имранова породица, 20)

"Аврам није био ни Јевреј ни хришћанин, већ прави верник, веровао је у Једног Бога и није био идолопоклоник." (Кур'ан: поглавље Имранова породица, 67)

"Авраму су од људи најближи они који су га следили, затим овај веровесник и верници. - А Бог је заштитник верника." (Кур'ан: поглавље Имранова породица, 68)

"Неки следбеници Књиге једва би дочекали да вас на странпутицу одведу; међутим, они само

себе одводе, а да и не слуте." (Кур'ан: поглавље Иманова породица, 69)

"О следбеници Књиге, зашто у Божије доказе не верујете, а да су истина, добро знате?" (Кур'ан: поглавље Иманова породица, 70)

"А онај ко жели неку другу веру осим Ислама, неће му бити примљена, и он ће на оном свету настрадати." (Кур'ан: поглавље Иманова породица, 85)

" Бог неће указати на прави пут оним људима који су постали неверници, након што су били верници и тврдили да је Посланик истина, а пружени су им и јасни докази! -Неће Бог указати на прави пут народу који сам себи неправду чини." (Кур'ан: поглавље Иманова породица, 86)

"Онима који постану неверници, а били су верници, и који постану још већи неверници, кајање им се заиста неће примити, и они су збиља залутали." (Кур'ан: поглавље Иманова породица, 90)

"Ко је боље вере од онога који се исламски преда Богу, чинећи још и добра дела, И који следи

веру Аврамову, веру праву? -А Аврама је Бог узео за пријатеља." (Кур'ан: поглавље Ен-Ниса, 125)

"О верници, верујте у Бога и Посланика Његовог, и у Књигу коју Он Своме Посланику објављује, и у Књигу коју је објавио пре. А онај ко не буде веровао у Бога, и у анђеле Његове, и у Књиге Његове, и у посланике Његове, и у онај свет - далеко је залутао." (Кур'ан: поглавље Ен-Ниса, 136)

"Онима који су били верници, и затим постали неверници, па опет постали верници и поново постали неверници, и појачали неверовање, Бог заиста неће опростити и неће их на прави пут извести." (Кур'ан: поглавље Ен-Ниса, 137)

"... Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вам употпунио и задовољан сам да вам вера буде Ислам. - А ономе ко буде приморан, кад хара глад, без намере да учини грех, Бог ће опростити и самилостан бити." (Кур'ан: поглавље Трпеза, 3)

"А онај ко напусти веровање - узалуд ће му бити дела његова и он ће, на оном свету, настрадати." (Кур'ан: поглавље Трпеза, 5)

"Неверници су они који говоре: "Бог је - Месих, син Маријин!" А Месих је говорио: "О синови Израилови, клањајте се Богу, и моме и вашем Господару! Ко другог Богу сматра равним, Бог ће му улазак у Рај забранити и боравиште његово ће Пакао бити; а неверницима неће нико помоћи.

Неверници су они који говоре: "Бог је један од тројице!" А само је један Бог! И ако се не окане онога што говоре, несносна патња ће, заиста, стићи сваког од њих који неверник остане.

Зашто се они не покају Богу и не замоле опрост од Њега, та Бог прашта и самилостан је."(Кур'ан: поглавље Трпеза, 72- 74)

"Ономе кога Бог жели да упуту - Он срце његово према Исламу расположи, а ономе кога жели да у заблуди остави - Он срце његово стегне и уморним учини као кад чини напор да на небо узлети. Ето, тако Бог оне који не верују без

подршке оставља." (Кур'ан: поглавље Ел-Ен 'ам, 125)

"Зар они да говоре: "Он га измишља!"
Реци: "Па сачините ви десет Кур'ану сличних,
измишљених поглавља, и кога год хоћете, од оних
у које поред Бога верујете, у помоћ позовите, ако је
истина што тврдите!" (Кур'ан: поглавље Ебер, 13)

"А ако вам се не одазову, онда знајте да се
он објављује само с Божијим знањем и да нема
бога осим Њега - зато муслимани постаните!"
(Кур'ан: поглавље Ебер ,14)

"Само се Њему може молити! А они којима
се поред Њега моле - неће им се одазвати, као што
ни вода неће стићи у уста онеме који према њој
само дланове своје пружи; молитва неверника је
ствар изгубљена:" (Кур'ан: поглавље Гром, 14)

"И са следбеницима Књиге расправљајте на
најлепши начин, - не са онима међу њима који су
неправедни -, и реците: ' Ми верујемо у оно што се
објављује нама и у оно што је објављено вама, а
наш Бог и ваш Бог јесте - Један, и ми се Њему
покоравамо." (Кур'ан: поглавље Паук, 46)

"Окрени лице своје ти, као верник прави, чистој вери, Божијој природној вери, према којој Он људе створи! - Нема промене у Божијем стварању! То је права вера, али већина људи не зна. " (Кур'ан: поглавље Римљани, 30)

"Онај ко се исламски преда Богу, а уз то чини добра дела, ухватио се за најчвршћу везу. Богу се на концу све враћа." (Кур'ан: поглавље Локман, 22)

"Па зар је једнак онај коме је Бог прса раширио за ислам, и следи светло Господара свога? Тешко се онима чија су срца неосетљива кад се спомене Бог, они су у правој заблуди!" (Кур'ан: поглавље Скупови, 22)

"Реци: "Мени је забрањено, о томе су ми дошли јасни докази од Господара мога, да се клањам онима којима се ви поред Бога клањате, а наређено ми је да се покоравам Господару светова." (Кур'ан: поглавље Верник, 66)

"А ко говори лепше од онога који позива Богу, који добра дела чини и који говори: "Ја сам заиста муслиман!" (Кур'ан: поглавље Објашњење, 33)

"И ми смо, чим смо Кур'ан чули, у њега поверовали; а ко у Господара свога верује, ни штете ни неправде не треба да се боји." (Кур'ан: поглавље Ел-Цин, 13)

"И има нас муслимана, а има нас залуталих; они који Ислам прихвате прави пут су изабрали." (Кур'ан: поглавље Ел-Цин,14)

ВЕРОВЕСНИКОВИ ЦИТАТИ О ПРИХВАТАЊУ ИСЛАМА

- Био је Сумарне ибн Есал заробљен, доведен и привезан у близини џамије. Пролазећи поред њега Божији Посланик , мир над њим, је наредио да га одвежу, а он је отишао до оближњег бунара, окупао се, затим ушао у џамију и изговорио шехадет (сведочење): **Ешхеду ен лаилахе иллеллах ве ешхеду енне Муханимеден абдуху вересулуху** (Сведочим да нема другог бога осим Бога јединога, и сведочим да је

Мухамед његова слуга и посланик) - чиме је постао припадник ислама.¹

- Обраћајући се Алији, једне прилике Мухаммед, мир над њим, је рекао: **"Тако ми Бога, ако би неко твојим узроком прихватио ислам, било би ти вредније од најбољег стада камила."**²

- Благо ли ономе који је упућен у ислам - он проводи свој живот задовољан оним што има и скроман је.³

- Кад би неко прихватио ислам Мухаммед, мир над њим, би га подучио да изговара следеће речи: **"Боже мој, опрости ми, смилуј ми се, упути ме и опскрби ме."**⁴

- Дошла је делегација из племена Секиф до Мухаммеда, мир над њим, да прихвате ислам. Пошто

¹ Хадис бележи Бухарија; Молитва:76. Овде је реч о томе да пре прихватања ислама треба обавити купање.

² Хадис бележи Бухарија; 143. То је тада био појам богатства на овоме свету. Преноси Ебу Давуд да нови муслиман треба да се осећа захвалним према ономе ко му је био узрок уласка у ислам. Види; Ебу Давуд: 3/127

³ Хадис бележи Тирмизи; Зухд: 36.

⁴ Хадис бележи Муслим; Зикр: 34.

је то било у току месеца поста, Рамазана, он им је рекао да посте оно што је преостало рамазанских дана.⁵

- Свако дете се роди у чистој природној вери, а родитељи (старатељи) их учине онда хришћанином, Јеврејем или ватропоклоником.

- Ебу Сеид Ел-Худри преноси речи Божијег Посланика: **- Ко каже: "Задовољан сам да ми Бог буде Господар, ислам буде вера и Мухаммед, мир над њим, буде посланик", заслужио је Рај као награду.**⁶

- Ислам се заснива на пет темеља: веровати Једног, Јединог Бога, обављати молитву, делити милостињу, постити месец Рамазан и, ко је у могућности, да обави ходочашће у Меку.⁷

- Када човек прихвати ислам и ваљано га примењује, Бог ће му уписати свако добро које је био раније урадио и избрисати свако зло које је био раније учинио, а после тога долази накнада и

⁵ ИбнМаџе; Пост: 52. Овим се доказује да особа није дужна напостити оне дане које није постила пре прихватања ислама.

⁶ Хадис преноси Ебу Давуд.

⁷ Хадис преносе Бухарија и Муслим.

то: за свако добро награда од десет до седам стотина пута, а за лоше дело њему одговарајућа казна, уколико Бог и та лоша дела не опрости.⁸

- Дошао један човек Веровеснику Мухаммеду, мир над њим, опремљен за борбу (у време битке на Ухуду), па упита: "Да ли да се борим или да прихватим ислам?" - Посланик, мир над њим, му рече: "Прво прихвати ислам, па онда у борбу." Потом је дао свечану изјаву о прихватању ислама (келиме и шехадет), а онда је отишао у борбу, где је и погинуо. После тога је Мухаммед, мир над њим, рекао: "Урадио је мало (кратко), али ће обилно бити награђен!"⁹

- Заиста Узвишени Бог даје овосветске благодати онима које воли и онима које не воли (тј. благодати су доступне су свакоме), али веру даје само онима које воли. Па, коме Бог дарује веру, Он га је и заволио. Тако ми Господара, неће

⁸ Хадис преносе Несائي и Бухарија.

⁹ Хадис бележи Бухарија; 13. Један од закључака је тај да је ислам услов за обављање других дела и награђивања код Бога Узвишеног. Овај човек се звао Амр бин Сабит и јединствен је пример уласка у Рај, а да, због кратког временаведеног у исламу ни једану редовану молитву није стигао обавити.

постати муслиманом верником нико, а да пре тога његово срце и језик не прихвати ислам.¹⁰

- Ко од хришћана или Јевреја прихвати ислам имаће дуплу награду, а права и обавезе су нам иста, а ко од мушрика (идолопоклоника) прихвати ислам биће једноструко (исто) награђен, а права и обавезе су нам исте.¹¹

УВОД

У име Бога, Милостивог, Самилосног и нека је спас и мир над нашим Послаником Мухаммедом, мир над њим.

Ово је казивање Божијег сиромашног роба, жељног Божије милости и опроста од греха,

¹⁰ Ахмед: 3/387.

¹¹ Ахмед: 5/259. Поменуте награде се посебно добијају на будућем свету.

Абдуллаха б. Абдуллаха Ет-Терцумана¹² (Анселма Тормеда), Бог Узвишени га сачувао и Својом добротоу му грехе опростио.

Хвала Богу који нас је одликовао најбољом вером и учинио нас заједницом истине, почастио нас учењем Кур'ана, рамазанским постом, обиласком Божије куће (Каба) и клањањем на том часном месту.

Почастио нас је и ноћу Лејлетул-кадром, стајањем на Арефату, учинио нас од оних који воде рачуна о својој чистоћи, о молитви, о милостињи, о вредностима заједнице, бајрамима, цуманским хутбама(говор након молитве петком). Објаснио нам је законе вере и како да следимо праксу Божијих веровесника. Упознао нас је о вестима прошлим и вестима будућим преко последњег Свог Посланика и нашег миљеника Мухаммеда, мир над њим, као најодабранијег човека и вође свих верника, нека је над њим трајни спас, као и на његове другове и следбенике заувек.

¹² Интересантно је напоменути да је име Абдуллах, што значи "Аллахов роб" узимала већина оних који су прелазили на ислам.

Заиста ме Бог обдарио упутом на прави пут и уласком у најисправнију веру којом се дерогирају претходне вере, а која је послана преко одабраног и драгог Мухаммеда, мир над њим, који је печат свих ранијих посланика. Размишљао сам о јасним и очигледним доказима ислама, и видео да нема ништа ни најмање скривено, а да није лепо објашњено, док нејасно може бити само ономе ко разуму нема.

Пронашао сам много дела исламских учењака, да Бог буде задовољан с њима, који су користећи своје рационалне доказе износили критичко мишљење у учењима хришћана и Јевреја. У томе се посебно истицао хафиз Ебу Мухаммед ибн Хазм¹³, Бог му се смиловао, који је користећи се њиховим књигама критиковао њихово учење. С обзиром да ти исламски учењаци нису довољно располагали на практичном пољу испољавања хришћанства узео сам себи у задатак да им ја одговорим износећи и искуствено знање. У том погледу навешћу на најправеднији, најразумнији и логичан начин, употребљавајући разум и чула, њихова искривљена

¹³ Ебу Мухаммед Али ибн Ахмед ибн Сејјид ибн Хазм ел-Енделуси је био учењак у исламском праву, хадису, апологетици и књижевности. Рођен је 994. год., а умро 1069. године.

учења, како би "заћутала њихова звона". Одговорићу им на њихов погрешан говор о тројству које је измишљено, спомињући у том погледу њихове Библије, као и то ко их је писао и каноне ко их је доносио. Својим неверовањем су искварили своје умове, као и потворама на Исуса, мир над њим, и лажима на Узвишеног Бога по том питању. Навешћу текстове свештеника и њихова убеђења уз помоћ њихових варки и обмана. Смишљено су избацили из Јеванђеља које је објављено Исусу, мир над њим, оно што говори о својствима најављиваног веровесника Мухаммеда, мир над њим.

Након тога ћу навести суштину приношења жртава у њиховом учењу, као и начине молитве у њиховим распећима. Узвишени Бог ме надахнуо и упутио на прави пут, и зато сам одлучио да напишем ово дело које ће вас, надам се пријатно обрадовати.

Дело се састоји из описа мога родног краја, затим мог одрастања и развоја, након којег сам отишао у свет и прешао на ислам, прихватајући веру нашег драгог Посланика Мухаммеда, нека је мир над њим. Затим ћу навести неке од лепих поступака које је према мени учинио племенити владар Ебул-Аббас

Ахмед¹⁴ и догађај из његовог времена. Након тога се спомиње период Абдулазиза Ебу Фариша, иначе Ахмедовог сина, наследника у власти, где се, такође, говори о његовој лепој биографији. После следи одговор на нека питања о хришћанству, као и чврстоћи и лепоти вере ислама.

Након припреме ове необичне књиге одлучио сам да јој дам наслов "Тухфетул-ериб фир-редди ала ехлис-салиб", (Пун погодак у одговору хришћанима), а поделио сам је у три дела како бих читаоцу олакшао њено што боље разумевање.

Први део говори о почетку мог ислама, напуштању хришћанства и уласку међу припаднике чистог ислама, а у чему ми је много помогао владар правоверних Ахмед Ебул-Аббас.

Други део говори о времену проведеном за време новог владара Абдулазиза, када је и настало писање ове књиге. Било је то 823. хиџретске године¹⁵.

¹⁴ Он је Ебул-Аббас Ахмед ибн Мухаммед ибн Еби Јахја Ебу Бекр ибн Еби Зекерија...

¹⁵ Та година одговара 1420. години.

Трећи део говори о циљевима ове књиге, којом се жели потврдити посланство Мухаммеда, мир над њим, кроз наводе ранијих светих књига (Старог завета, Јеванђеља...), нека је мир над свим осталим Божијим посланицима. А завршетак књиге указује на основни циљ њеног писања уз помоћ и вољу Узвишеног Бога.

Знајте, Бог вам се смиловао, да моји корени потичу из града Мајорке¹⁶, учинио га Бог исламским местом. То је велики град који се налази на истоименом острву, смештеном између две планине које раздваја мала река. Острво је прекривено разноврсним дрвећем. Има и две необично лепе луке у које свраћају велики трговачки бродови. Постоје и многобројне плантаже смокви и маслина. У једној сезони се произведе маслиновог уља више од двадесет хиљада бачви, а што се осим домаће потрошње извози и на подручје Египта. На острву Мајорка налази се више од 120 чврсто грађених тврђава. Такође је ово острво богато многобројним изворима воде, који се преко река и потока уливају у море.

¹⁶ Мајорка је острво на истоку Шпаније.

Мој отац је сматран једним од угледних људи Мајорке, а осим мене није имао друге деце. Након што сам напунио шест година предао ме је учитељу - свештенику, пред којим сам учио Јеванђеље, а кога сам за две године више од пола научио напамет. Затим сам изучавао језик Библије и логику што је све трајало шест година. А онда сам напустио Мајорку и отпутовао у град Ларедо у Шпањолској покрајини Каталонија. Тај град је био познат по изучавању хришћанских наука.

Кроз њега се протеже долина богата племенитим металима, помешаним са песком, тако да су се многи људи бавили тражењем злата, након чега је то место опустело.

Ово подручје је било познато по разноврсном воћу, а нарочито бресквом коју су, осим свеже употребе и сушили. Осим тога, сушили су тикве и шаргарепу, па када би желели зими да их користе стављали би их ноћ пре у воду, а затим би их спремали, тако да би давали укус потпуно свеже хране.

У град су долазили у потрази за хришћанском науком многи ђаци и студенти којих је било између

1000 и 1500. Главну реч би, ипак имао свештеник пред којим би се учило. С обзиром да је то подручје било богато многим пољопривредним производима, осим верских наука изучавао сам и пољопривредне, као и астрономију. У изучавању ових наука, а посебно хришћанске догматике провео сам у овом граду десет наредних година. После тога сам наставио школовање у граду Болоња у Италији. То је веома велики град чије су куће и зграде изграђене од печене црвене опеке, из разлога што немају камена. Сваки произвођач опеке имао је и свој заштитни знак по којем би се међусобно распознавали. Имали су заједничког контролора који би проверавао квалитет земље од које су правили опеку, као и квалитет печења, а уколико би неко неквалитетно урадио посао био би кажњаван.

Овај град је познат у широј области и по томе што у њему сваке године из свих крајева света долази више од 2000 људи због изучавања хришћанских наука.

Том приликом се сви облаче у посебне верске одоре, без разлике да ли је ученик био син неког цара или само обични човек, дакле не би се међусобно разликовали. Међу њима се посебно истицао само

верски великодостојник пред којим би учили и све одлуке су бивале у његовим рукама.

Становао сам у цркви једног старог и веома уваженог свештеника који се звао Никола Мартел. Он је био толико образован, учен и побожан да се истицао изнад свих других црквених великодостојника тог места. До њега су стизала питања из области вере са свих страна, па чак и од владара, а због чега су га богато награђивали. Толико је био уважаван да су га обасипали разним поклонима, сматрајући да на тај начин и они уз њега постижу висок степен код Бога. Пред тим свештеником сам учио темељне хришћанске науке и мудрости. У служби њему много сам се приближио, па ми је тако препуштао неке своје службе и послове, па сам, између осталог постао и најближи његов сарадник. Својим служењем и близином њему стекао сам поверење код њега да ми је поверио кључеве својих одаја, као што су оставе за храну и пиће, као и све друге одаје, осим једне мале собе у којој би се само он некада осамљивао. Претпостављао сам да би то могла бити одаја у којој је он склањао скупоцене дарове и новац, а Бог најбоље зна. Уз њега сам провео пуних десет година, након чега га је задесила болест. Тако болестан није могао једном приликом да

присуствује заједничком састанку са свим осталим свештеницима. Они су, међутим ишчекивали његов долазак и у међувремену расправљали о различитим верским питањима. Тако смо дошли до теме у којој се говори како је Узвишени Бог преко Исуса, мир над њим, најавио долазак новог посланика који ће бити „честито и праведно сироче“. Истраживали смо и размишљали о томе ко би могао бити та особа. Сваки од њих је сходно своме знању и разумевању износио своје мишљење, тако да се дијалог развио нашироко, али ипак смо се разишли без решења по том питању.

Након тога сам отишао до болесног учитеља који ме питао о чему смо разговарали у његовом одсуству. Информисао сам га о разилажењу свештеника по питању ко стоји иза имена „честитог сирочета“. Неки од њих су говорили овај, неки онај и тако сам све то и пренео учитељу. Он ме упитао за моје мишљење, па сам рекао да сам се сложио са мишљењем једног судије који је имао своје тумачење Библије. Затим ми учитељ рече: „Ниси лош, трудио си се и близу си, али је ипак то погрешно, јер је истина сасвим другачија. Тумачење тог часног имена зна веома мали број учењака упућених од Бога, а вама је дато врло мало знања “. Пришао сам његовим скутима и пољубио му стопе, говорећи: „Мој драги

учитељу, ти знаш да сам дошао из веома далеког места овде код тебе и ево служим ти десет година. Научио си ме много тога да ти се не могу никад одужити, па те молим твојом добротом да ми кажеш о којем је човеку реч"! Мој стари учитељ је заплакао и рекао ми: „О мој синак, тако ми Бога, ти си ми најдражи од свих које познајем због твоје неизмерне и искрене привржености мени. Спознаја тог имена значи велику ствар, али се ја бојим за тебе да, ако је обелоданиш, довешћеш себе у смртну опасност, тј. бојим се да те хришћани након тога не убију". А ја рекох: „Учитељу мој, великог ми Бога и истинитог Јеванђеља и онога по коме је он достављен људима нећу никоме рећи шта кријеш, осим са твојом дозволом". Он ми одговори: „Сине мој, сећаш ли се кад си дошао овде, а ја те питах о твом граду, има ли близу њега муслимана. Ратују ли они против вас или ви против њих, како бих те проверио, односно да ли у себи имаш одвратност према исламу. Знај синко мој, да је „честито сироче (параклит)" једно од имена Аллаховог веровесника Мухаммеда, мир над њим, коме је објављена четврта Божија објава, а наговештен је преко језика Данијела, мир над њим, који је навестио долазак нове објаве преко новог

посланика. Његова вера ће бити вера истине, а његови чисти следбеници су споменути у Библији".

Затим сам га упитао: „Учитељу мој, а шта кажеш онда за хришћанску веру"? Он одговори: „Синко, када би се хришћани придржавали онога с чиме је заиста дошао Исус, мир над њим, сви би били у Божијој вери, јер је и Исус, као и сви остали посланици приповедао једну веру, веру у Једног и Јединог Бога, без приписивања друга Њему". Питао сам: „Учитељу, па како онда решити овај проблем?" Он рече: „Само уласком у веру ислам". „А да ли ће се спасити заиста онај ко прихвати ту веру"?- упитах. „Да, спасиће се и на овом свету и на будућем"- одговори. „Учитељу мој, заиста ће паметан изабрати за себе што најбоље зна"- рекох, „па када си знао за вредности ислама шта те ометало у томе да га прихватиш?" Он рече: „О мој сине, Узвишени Бог ми није открио лепоте ислама и част Веровесника ислама све до моје дубоке старости. А да ме Бог Узвишени упутио на то док сам био твојих година напустио бих све и прихватио чисту веру ислам. Љубав према овом свету је извор свих грешки, а ти знаш мој положај међу хришћанима од части и угледа и свих других овосветских порива. Кад бих ја обзнанио да прихватам веру ислам убили би ме по кратком

поступку. А ако бих се од хришћана извукао и пришао муслиманима и рекао им да им долазим као муслиман, рекли би ми да сам се спасио уласком у праву веру и сам сам себе спасио од Божије казне. Био бих међу њима стари, сиромашни, деведесетогодишњи јадничак. Не бих разумео њихов језик, нити би они знали моју праву истину, па бих, можда и гладан умро. Међутим, хвала Богу, ја сам у вери Исуса, мир над њим, и онога што нам је он доставио, а Бог најбоље зна о мени".

Затим сам му рекао: „Учитељу мој, упути мене да идем на муслиманску територију и уђем у њихову веру"! Стари учитељ ми рече: „Ако будеш паметан и жељан спаса упути се у исламски свет где ћеш постићи и овај свет и будући, али сине о овој ствари не зна нико осим нас двојице, па добро пази да случајно шта не изустиш о томе. Уколико би то открио јавно би те народ линчовао, а ја ти не бих могао ништа помоћи. А ако би ти случајно мене издао, ја бих то порекао, а моје речи су јаче од твојих и више би мени веровали, него теби". Рекао сам: „Учитељу мој, Боже сачувај таквих слутњи"! Дао сам му реч којом сам га умирио, а затим сам се почео припремати за одлазак из тог места. Помолио се за

мене пожелевши сретан пут и даровао ми педесет динара златника.

Укрцао сам се на брод и упутио ка Мајорци. У њој сам провео шест месеци, а онда се упутио на Сицилију. И ту сам остао пет месеци у ишчекивању одговарајућег брода којим би се упутио у неку муслиманску земљу.

Ускоро се припремао путнички брод за Тунис. Кренули смо са Сицилије предвече, а у туниску луку стигли смо око подне сутрадан. Након што сам се искрцао с брода, преда мном је изашла велика скупина хришћана који су о мени чули раније. С њима сам кренуо до њихових домова. У том друштву је било познатих туниских хришћанских трговаца. Међу њима сам провео пуна четири месеца, уживајући велико гостопримство, а онда сам након тогведеног времена упитао има ли ко на двору владара да говори хришћанским језиком.¹⁷

Тадашњи владар је био Ебул-Аббас Ахмед, Бог му се смиловао. Хришћани су ми рекли да на владаревом двору има један високи службеник, а звао

¹⁷ Ово је значило да аутор ове књиге није познавао арапски језик којим су говорили становници Туниса.

се Јусуф и био лични владарев лекар. Обрадовао сам се вешћу да ћу наћи некога од муслимана с ким бих могао разговарати. Затим сам се распитивао о месту где станује поменути лекар. Упутили су ме на њега, након чега смо се и упознали. Разговарајући том приликом сам му објаснио своју ситуацију и разлог мог доласка у Тунис, као и прихватање вере ислама. Лекар је био пресретан што ће неки човек прећи на ислам, а да он има удела у томе.¹⁸

Заједно су се обојица упутили ка владаревом двору. Први је ушао Јусуф и објаснио разлог мог доласка. Затим сам ушао и ја и стао пред владара, представивши се. Упитао ме за моју старосну доб, а ја сам одговорио да имам 35 година. Онда ме питао које науке познајем, па сам га и о томе информисао. Он је рекао: "Добро дошао и прихватио ислам са Божијим задовољством". Обратио сам се свом преводиоцу, лекару: "Реци нашем поштованом владару да постоје разна говоркања о оним људима који прихватају ислам, па бих ја желео, с владаревим допуштењем да

¹⁸ Наиме, велика награда чека онога ко буде узрок да неко прихвати ислам. Мухаммед, мир над њим, каже: "**Тако ми Бога, да Бог твојим узроком упуту на прави пут неког човека, боље ти је него да имаш крда црвених камила**". Хадис бележи Бухарија.

се позову угледни и познати хришћани и да их упита о мени, да чује шта имају казати, а онда, ако Бог да, бих ја јавно исказао своју припадност исламу". Тада ми је владар преко преводиоца рекао: "Ти од мене тражиш исто као што је тражио Абдуллах ибн Селам¹⁹ од Мухаммеда, мир над њим, у време када је Абдуллах прихватио ислам".

Након тога је позвао угледне великодостојнике из хришћанског народа да му дођу на разговор. Када су дошли у договорено време владар је затражио да га информишу о једном новом човеку свештенику који се недавно појавио међу њима. Они му одговорише: „Владару наш, он је наш велики хришћански знанственик, а најстарији међу нама говоре да нису никада видели знанијег и ученијег човека у нашој вери од њега". Владар их упита: „А шта бисте ви рекли ако би он прихватио веру ислам"? Они одговорише: „Сачувај нас Боже, па он то никада не би учинио!"

¹⁹ Абдуллах ибн Селам ибн Харис ел-Исраили је велики јеврејски учењак и угледник. Прихватио је ислам на идентичан начин, као и аутор ове књиге, али са временском разликом вишом од седам векова.

Када је испитао и сазнао од хришћана све што је хтео о мени позвао ме да станем пред њега. Тада сам изговорио речи истинског сведочења у присуству поменутих хришћанских великодостојника. Почели су се крстити у чуду и неверици, говорећи: „То он чини само да би се оженио, јер се код нас свештеници не жене“ . Након тога су напустили двор тужни и забринути.

Владар, Бог му се смиловао је одлучио да ми се из државне благајне исплаћује четвртина динара дневно и обезбеди стан. Затим ме оженио кћерком хације Мухаммеда Саффара. Приликом свадбе даровао нас је са стотину динара златника и новом одећом. Тако сам живео у сретном браку и добио сам сина коме сам дао име Мухаммед у жељи да се што више сећам нашег Веровесника Мухаммеда, мир над њим.

За време уваженог владара Ебул-Аббаса и његова сина Ебу Фариса шест месеци након мог прихватања ислама одлучили су да ме поставе за главну пратњу брода у Асуан.²⁰ Владарева жеља је била да се што више дружим са Арапима, како би што

²⁰ То је град на реци Нил у Египту.

брже и више научио арапског језика, па сам радио на преводу арапско- хришћанског језика. Тако сам за годину дана научио веома много. Присуствовао сам и изградњи објекта за странце у Мехдији ²¹ где сам преводио владару књиге које су му немуслиманци доносили, Бог их упутио на прави пут. Путовао сам са владаром и у друге, веће градове Туниса, као што су Гебс и Гафса. У Гафси се владар и разболео и у том граду је и умро. Било је то 3. ша'бана 796. х. године" .

Након њега власт је преузео његов син Ебу Фарис Абдулазиз Насируддин који је обновио све моје пренадлежности које сам имао за време његовог оца. Поред тога додао ми је још и да имам свој посебан кабинет у коме сам водио послове везане за морепловство и превођење. Тако сам постао адмирал и преводилац.

Једне прилике, брод у власништву народа Мусука је превозио робу за муслимане. Када су дошли у луку Марса у Тунису, улетела су два гусарска брода са Сицилије и напали муслимане и успели опљачкати њихов брод. Тада је наш владар Ебу Фарис наредио одговорном лицу да са пратњом

²¹ То је град у Тунису на обали мора.

оде до Халкул-Вади ²² и да преговарају са хришћанима како би повратили отету имовину муслиманима. Када су стигли на одређено место хришћани су тражили сигурност за свог преводиоца, након чега су и добили обостране гаранције за безбедност преговарача. У преговарачкој групи хришћана био је један велики свештеник, а између мене и њега је постојало пријатељство, јер смо некада заједно учили и студирали. Чуо је за моје прихватање ислама и било му је жао. Желио је да, свакако путем ових преговора мене позове да се вратим у хришћанску веру, позивајући се на наше раније чврсто пријатељство. Када се тај свештеник срео са једним нашим преводиоцем упитао га је како се зове, на што му је овај рекао Алија. Затим је хришћанин додао: „Алија, узми ово писмо и носи вашем адмиралу Абдуллаху, а када ми одговор донесеш даћу ти још један динар”.

Алија је узео писмо и паре и отишао у Халкул-Вади обавестивши свога претпостављеног о току разговора, носећи писмо свештеника све до владара.

²² То је предграђе Туниса.

Писмо је стигло до владара Ебу Фариса који ме је, затим позвао да дођем и да му га преведем. Када сам прочитао писмо, обавестивши га шта у њему пише, почео сам се смејати. Питао ме зашто се смејем, а ја му рекох: "Бог вас помогао владару, ово писмо је упућено мени и то од једног од мојих најближих пријатеља, па ево и превешћу вам га". Полако сам преводио и писао на арапски језик. Затим је владар узео преведено писмо, прочитао га своме брату Исмаилу, рекавши: "Тако ми Бога, ништа није испустио у свом преводу"! А онда га ја упитих: "Како то ти, владару знаш"? Он рече: "Добио сам превод овога писма од једног преводиоца трговца, пре тебе. А шта ти, о Абдуллах имаш рећи као одговор на писмо овог свог пријатеља свештеника?" Одговорио сам му да чврсто стојим на позицијама свог слободног преласка на ислам и љубав према исламу ме никада неће напустити. Још сам одлучио да не одговарам на ово послато писмо, али ми владар рече: "Уверили смо се у исправност твоје чврсте вере ислама и не сумњамо у тебе, али рат је варка, па ти то искористи и ипак напиши одговор у коме ћеш тражити да се отета роба муслиманских трговаца врати. За узврат напиши да ћеш, након враћања имовине муслиманима и сам побећи од муслимана са

својим хришћанима и овим свештеником". Након овога свештеник се обрадовао, а вратили су и отету робу муслиманима, али ја му се на крају нисам придружио. То га је, наравно растужило, па су подигли сидро свога брода и напустили подручје Туниса. Текст поменутог писма од свештеника гласи:

„Поздравља те твој брат, свештеник Френсис који те добро познаје. Стигао сам у овај град како бих те са собом вратио на Сицилију. Ја имам веома висок положај код власти Сицилије. У позицији сам да управљам, да дајем и забрањујем. Многе ствари у држави су у мојим рукама. Послушај ме и пођи са мном, нек нам је Бог на помоћи. Немој да се плашиш да ћеш изгубити имовину, углед или нешто друго, јер ја имам много тога и учинићу за тебе што год пожелиш. Немој само да размишљаш о овосветским стварима, јер су оне пролазне, а живот је кратак. Бог нас стално мотри, па Га се бој и тражи опроста од Њега - напусти мрак ислама и врати се у светло хришћанства. Знај да је Бог један од свете тројице у свом управљању светом. Нема начина да ти издвојиш било шта за себе од онога што је сабрао Бог. Ја знам да ти ово одлично познајеш, чак и више од мене, али те опет подсећам на свето тројство, јер оно само користи верницима тог тројства. Чувај се да се не

изгубиш у незнању. Учини да твој одговор на моје писмо буде као леп цвет упућен мени, јер особи каква си ти није потребно никакво подучавање. Поздрављам те".

ИЗ БИОГРАФИЈЕ ВЛАДАРА ПРАВОВЕРНИХ, ЕБУ ФАРИСА, БОГ УЗВИШЕНИ ГА ПОМОГАО

Овај владар је успоставио закон правде према свим становницима своје земље на основи Кур'ана и Суннета. Од његових врлина могле би се истаћи следеће: Указивао је почаст ученим и добрим људима. Добро би их примао и частио, као што је чинио и према онима који су у својим коренима били у сродству са Послаником, мир над њим, тј. живим припадницима Ехли-Бејта. Толико је био дарежљив да су га посећивали и они из најудаљенијих места Истока и Запада. Припадници Посланикове, мир над њим, лозе би добијали дарове у новцу и одећи, а годишње би им давао по 60 динара како би обележили 12-ти ребиул-ежел, као сећање на рођење

најдражег Божијег миљеника²³. Сносио би и трошкове те ноћи којом се обележавао тај значајан догађај, водећи рачуна да све то протекне на исламски дозвољен начин.

Што се тиче његовог односа према оштећенима и онима који чине насиље био је веома праведан, тако да није било места никаквим жалбама на његове пресуде. Однос према хришћанима и Јеврејима, такође је био праведан, водећи рачуна да им се као немуслиманима никако неправда не учини. Чак и они који су се налазили у затворима били су свесни да су то и зарадили, а пуштао је на слободу сваког онога које то заслужио, наравно уз спровођење свих законских норми.

Дарежљивост овог владара била је надалеко позната ствар. Одређивао би да се на крају сваког месеца удељује онима који су у потреби. Подстицао је и друге богате и угледне људе и усмеравао их на

²³ Слављење рођендана посланика Мухаммеда, мир над њим, је новотарија у вери уведена неколико стотина година након Посланика, и неисправно је обележавати тај посебан дан, него сваки муслиман треба да воли и следи Божијег Посланика током целе године без посебних приредби и расипања новца за ту пролику. Обележавање рођендана нам посланик Мухаммед није нигде препоручио и то многе генерације након њега нису практиковале.

исламског правника, мудериса Ебу Абдуллаха Мухаммеда ибн Селама Ет-Таберија који би их упућивао како и коме треба уделити милостињу, од хране, уља, ситне и крупне стоке, као и све друго што је подложно зекату (годишње издвајање одређеног процента из своје имовине и удељивање сиромашнима). Осим свега овога могло би се рећи да су и друге области у држави биле лепо уређене, дакле то се није односило само на град Тунис.

Владар је, такође био познат по томе што би по ходочасницима Меке и Медине слао новац који би се тамо поделио и свакако тиме је зарадио награду код Бога Узвишеног. Давао би поклоне за сиромашне ходочаснике и паре и хаљине, како би лакше могли да се врате својим кућама.

Од његових добротa познато је и то да је одржавао пријатељске везе са Андалузијом²⁴, па им је сваке године слао по 2000 кафиза²⁵ пшенице.

Осим тога слао им је коње, камиле и ново наоружање, као и барут и друге драгоцености. Врло важно је и истаћи да се владар трудио да сазна за

²⁴ То је подручје данашње Шпаније.

²⁵ Тадашња јединица мере за тежину.

заробљене муслимане и залагао се да их откупи од непријатеља. Толико је тога чинио за откуп муслимана заробљеника да је основао и вакуф у те сврхе под надзором свог најсигурнијег секретара Ебу Абдуллаха Мухаммеда ибн Азуза. Наредио му је да добро води рачуна о порезима и да све што стигне од пореза потроши у куповину земље у Тунису и околини коју би поклањао ослобођеним затвореницима у жељи да тако остане и после владареве смрти. Зарекао се и то да ће да ослободи све заробљене муслимане који пристигну на бродовима у Туниску луку Ла Марса. Одредио је да се за свога живота из државне благајне у договору са хришћанским трговцима дају средства којима би се откупљивали заробљени муслимани, ма одакле били доведени. Тако је било одређено да се за ослобађање младића муслимана исплаћивало од 40-50 динара. И ја бих понекад био преводилац у том послу. Сви би бивали откупљивани из државне благајне, а што се продужило и што се чини и дан данас, за време писања ове књиге.²⁶ Нека Узвишени Бог награди овог племенитог владара.

²⁶ Било је то 1420. године.

У његова велика, добра дела убраја се и то да је дао да се изгради завију (текију) која је била лоцирана близу обале мора у Тунису. Пре тога на том месту хришћани су били изградили хотел у коме су се јавно чинили велики греси, а што је било врло тешко спречити. Наиме, неки безобзирни и богати хришћани су плаћали по 12 хиљада динара златника годишње порезе држави, како би се ту слободно точио алкохол и чинио други неморал. Било је то уистину окупљалиште грешника, а што је само растуживало срца искрених и правих верника. А владар Ебу Фарис се одрекао тих пореза у корист државе, чије је порекло било у греху, покварености и све то само да би стекао Божије задовољство. Он се није смирио само забраном чињења греха у том објекту, него је све срушио и на том месту је изградио текију, велику и корисну грађевину која је постала место побожних, за обављање молитве, чињење зикра (спомињање и величање Бога) и другог богослужења. У ту сврху је увакуфио, такође и довољну количину хране, како би њени посетиоци били угошћени. Ту је било јако пуно маслина и велике количине разних напитака, нека за то Бог награди овог владара. Затим је дао да се изгради и текија која је била саграђена у близини

Бардоа²⁷, и текије у насељима Дамус, Џебелу-џулуд и Кбили. За све њих је обезбедио довољно средстава како би се оне добро одржавале. Изградио је и чесме у местима Бабул-џедид и Велики Маџил који се налази испод места Мусала на којем би се обављали Бајрами. Дао је, између осталог и да се изграде ханови за одмор у местима Адар, Ебул-џад, Хамамат, Рефраф и Гамарт, као и многи други.

У његова добра дела убраја се и то да је обезбедио велики број књига за библиотеку џамије Зејтуна у Тунису. Сакупио је за њу многобројна вредна дела из различитих научних области које је учинио трајним вакуфом за оне који изучавају и трагају за науком. За одржавање исте је обезбедио плантаже маслина, а што је било довољно за повремене или сталне кориснике књиге, као и за њихово обезбеђење и чување.

Племенити владар се истакао и по томе што је основао болеснички дом у Тунису, а што пре њега нико у Севемој Африци то није учинио. У њему су били смештавани болесни муслимани за које се нико

²⁷ То је насеље које је тада било предграђе главног града, а сада је оно једно од његових елитних делова.

други није имао бринути. И за њега је, такође, обезбедио велика средства, а ово је основано баш у години писања ове књиге.

У његова добра дела спада и то да се у име Бога одрекао пореза који су били намењени ранијим владарима. Тако се, нпр. одрекао пореза од свих туниских пијаца који је био намењен владару, а који је износио од 1-50 динара. Претходни владари су то за себе узимали, а овај племенити владар се тога добровољно одрекао. Укинуо је и порезе тржишта хипотека²⁸, а чији је износ био око 3.000 динара златника. Затим је укинуо порезе на услуге у ресторанима, чији је износ био 5.000 динара, порез на стоку са износом 1.000 динара, порез на промет маслиновог уља у износу од 5.000 динара, порез на рад зелене пијаце 3.000 динара, порез на трговину мирисима од 5.000 динара, порез на трговину зачином од 5.000 динара, порез на промет дрвеног угља од 1.000 динара, порез на трговину држала за алатке у износу од 1.000 динара, порез на копаче бунарева у чаршији који су становали у шаторима, а раније су били опорезовани у износу од 1.000 динара, порез на

²⁸ Данас таквим хипотекама нема ни трага у Тунису.

песништво у износу од 3.000 динара, порез на произвођаче метли од 200 динара, порез на производњу дувачких инструмената (фрула, труба, свирала...) у износу од 200 динара, порез за свираче од 50 динара. Поред тога владар је допустио и слободну производњу сапуна, а која је раније била забрањена као приватна производња, из разлога што су ранији владари имали монопол за производњу истих.

Од његових добрих дела је и то да се одрекао и прихода узиманих од прекршајних казни, а било је људи који су морали сваки дан плаћати по 3,5 динара, а овај наш владар је све то укинуо. Поставио је поуздане људе из угледних породица на значајна места у полицији. У то време су и деловали и радили и плесачи и плесачице, као и певачице и плаћали су порез за своја деловања. Такође је било и оних који су на султановом двору забављали дворане. Нови владар Ебу Фарис је све ове порезе укинуо, а све људе који су се бавили прљавим и неморалним пословима је истерао из своје земље. На почетку своје срећне владавине сукобио се са флотом града Тамуба и победио је, вративши се кући са веома богатим пленом. Што се, пак, тиче освајања простора Африке, као и чишћења земље од побуњеника и смутљиваца,

овај владар је све то успешно савладао, што је тада изгледало готово невероватним. Ред и закон је уведен у свим местима, попут Триполија²⁹, Гебса, Хамамата, Гафсе, Тузера, Нафте, Сукре, Костантиније³⁰ и Баџе. Осим ових градова уређено је и стање у градовима сахарског дела државе, као што су: Тегрет, Ургла, Дерез, Гадамс, Ценад, Урагат и Туват. Уз помоћ Узвишеног Бога владар је покорио све противнике своје државе. Ранија ситуација је била таква да су се многи појединци бавили хајдучијом и нападали су градове. Сви су они били покорени, прихвативши власт султана, уз обавезу плаћања одређених пореза. Владар је са собом имао огромну војску која је са њим ишла у прогон свих оних који би се противили власти, што се поготово односило на оне који су били руководиоци побуне. Владар је успоставио ред и слао своје људе у арапска насеља како би преузимали зекат на стоку, потврђујући тиме потпуну покорност владару, Бог га поживео и помогао. Амин и нека је мир над нашим послаником Мухаммедом и нека је мир над његовом породицом и над његовим следбеницима.

²⁹ Сада је то главни град Либије.

³⁰ Сада овај град припада Алжиру.

ОДГОВОР ХРИШЋАНИМА

У овом делу је реч о одговору хришћанима. Желимо да им одговоримо помоћу њихових књига и онога што кажу четворица писаца Јеванђеља. Потврдићемо чврсте доказе у веровање нашег Посланика Мухаммеда, мир над њим, и онога што су најавили претходни посланици потврђујући његово посланство у њиховим књигама, а које се сада налазе у рукама хришћана. Овај део садржи девет поглавља:

- Прво поглавље говори о четворици аутора Јеванђеља и о доказивању њихових лажи и измишљања.

- Друго поглавље говори о разилажењу хришћана и настанку појединих њихових секти.

- Треће поглавље говори о искварености правила хришћанске вере уз одговоре на свако правило, нарочито помоћу њихових Јеванђеља.

- Четврто поглавље говори о идеологији њиховог веровања коју морају да познају и мали и

велики хришћани, а што чини основу њиховог веровања, уз одговор њима на темељу Јеванђеља.

- Пето поглавље појашњава да Исус, мир над њим, није божанство као што сматрају хришћани, него да је он људско биће, веровесник и посланик са текстом Јеванђеља.

- Шесто поглавље говори о разилажењу четворице аутора Јеванђеља и доказивању њихове неисправности.

- Седмо поглавље говори о ономе шта се све приписује Исусу, мир над њим, од стране лажова и неверника.

- Осмо поглавље говори о нападима хришћана на муслимане.

- Девето поглавље говори о потврди посланства Мухаммеда, мир над њим, кроз текстове Зебура, Старог Завета и Јеванђеља, као и о наговештају претходних посланика, нека је мир над свима њима, чиме се доказује исправност његовог посланства и опстанка његових следбеника са Божијим законом до Судњег дана. А његови следбеници су најбољи и

најплеменитији народ на овом свету и на Будућем код Узвишеног Бога.

Прво поглавље

ГОВОР О ЧЕТИРИ ЈЕВАНЂЕЉА

Знајте, Бог вам се смисловао да су четворица писаца Јеванђеља: Матеја, Лука, Марко и Јован, сва четворица искварила веру Исуса, мир над њим. Додавали су, одузимали су и мењали су речи Узвишеног Бога, као што се о томе и говори у Кур'ану. Ниједан од те четворице није од хаваријуна (блиских другова Исуса, мир над њим) о којима Узвичени Бог у Кур'ану похвално говори.

Матеја је први међу њима, али није стигао да упозна и да види Исуса, мир над њим, осим у оној години када је Бог уздигао Исуса, мир над њим, на небеса Себи. Након што је Исус, мир над њим, уздигнут Матеја је написао Јеванђеље својом руком у граду Александрији. У свом делу је писао о рођењу Исуса, мир над њим, о његовој чудној појави, затим

одласку њега и његове мајке у подручје Египта из страха од краља Родоса који је хтео да убије Исуса, мир над њим. Разлог томе је, како каже Матеја у свом навођењу да су тројица ватропоклоника са Истока дошли до Јерусалема и питали где је тај владар који се родио ових дана, јер смо ми видели његову звезду како се појавила изнад наших крајева, а што је доказ његовог рођења, па смо дошли да га посетимо и да му донесемо поклоне. Када је владар Родос чуо за ову вест променио је боју свога лица, па је сакупио јеврејске учењаке и питао их о овом новорођенчету.

Они му одговорише: "Наши посланици од Бену Исраила, мир над њима, обавестили су нас у својим књигама да ће се Исус, мир над њим, родити у Бејтул-Макдесу у месту Бетлехем ових дана." Владар им је тада наредио да оду и потраже то дете у Бетлехему, јер он има намеру да се састане с њим и да га обожава. Међутим, била је то само сплетка и варка, јер је владар уистину желео само да га убије. Тројица ватропоклоника су отишла у Бетлехем и нашли су Марију и њеног сина Исуса, мир над њим. Била је у једној малој кућици са малом собицом где су јој предали поклон и наклонили се њеном сину. Следеће ноћи су угледали једног анђела који им је наредио да прекрију рођење Исуса, мир над њим, и да се врате,

али не оним истим путем којим су дошли. Затим је анђео отишао до Марије и упозорио је на сплетку краља Родоса, па јој је наредио да бежи са сином Исусом, мир над њим, у земљу Египат. Учинила је онако како јој је било наређено.

Ово је био текст Матејевог говора у Јеванђељу, а он је неистинит и нетачан. Објашњење лежи у томе што је између Бетлехема и Часног Кудса пет миља. Да се краљ Родос плашио овог новорођенчета лично би се с тројицом ватропоклоника упутио или уз њих послао неког од својих сигурних људи да се увере у истинитост навода. Све ово указује да су Матејеви наводи нетачни. Додајмо томе да ни Лука, ни Марко, ни Јован ништа од овога не спомињу у својим Јеванђељима. Матеја није присуствовао Исусовом рођењу, него је користио лажну предају која је до њега дошла.

Кад је реч о Луки, казаћемо да ни он никада није видео Исуса, мир над њим, и да је његовим следбеником постао тек након уздигнућа Посланика. Хришћанство је примио пред Павлом Израилићанином. Ни он, такође није видео Исуса, мир над њим, а био је један од највећих непријатеља хришћанима, јер су преко њега извршаване наредбе

византијских владара. Његов задатак је био да где год нађе хришћанина да га доведе до Јерусалема где би га и затворили.

Споменути Лука у својој књизи казује о причама апостола, да је Павле путовао са групом коњаника када су угледали неке зраке попут сунчевих и тада је из те светлости чуо глас који му је казао: „Због чега ми Павле наносиш штету?“, (а овај догађај је лажан, тј., ђаволска варка). Павле упита: „А ко си ти мој господине“? Он рече: „Ја сам Исус“. Павле га поновно упита: „Како да ти ја наудим, а ја те чак и не видим“! Он рече: „Када наудиш моме народу као да наудиш и мени. Склони руке са мог народа, јер су они на истини. Следи их, па ћеш тако и ти бити спасен“. Павле упита: "Шта ми наређујеш да чиним мој господине"? На то му Исус рече: „Иди у град Дамаск и тражи у њему човека по имену Аналија. Он тебе зна, иако ти њега не познајеш". Павле је отпутовао у Дамаск како би тражио поменутог човека. Пронашао га је по Исусовом опису, па је од њега затражио да прихвати Исусову веру. Овај је удовољио његовим захтевима након што се уверио у Павлову веру у Исуса. Овај Павле је постао хришћанин пред Аналијом, а Лука пред Павлом који је затим узео Јеванђеље од њега. Ниједан од њих нису били

савременици Исуса, мир над њим, нити су га икада видели. Све ово је смешно и смушено што указује на њихову лаж.

Што се тиче Марка ни он никада није видео Исуса, мир над њим. Његов улазак у хришћанство био је тек након уздицања Исуса, мир над њим. Веру је прихватио пред апостолом Петром од кога је и узео Јеванђеље у граду Риму. Марко се издваја од остале тројице писаца Јеванђеља по многим питањима, а што ће бити појашњено у шестом поглављу, ако Бог да.

Што се тиче Јована за њега кажу да је течић Исуса, мир над њим. Хришћани сматрају да је Исус присуствовао свадби Јовановој којом приликом је воду претворио у вино, а што је сматрано првим чудом од стране Исуса. Када је Јован то видео напустио је жену и кренуо за слеђењем Исуса у његовој вери и његовим путовањима. Хришћани наводе како је Исус опоручио свом течићу Јовану да припази његову мајку Марију. То је било у време када су дошли Јевреји и припретили му смрћу, како они мисле. И казао је Исус Јовану: „Тако ти Бога припази на моју мајку, јер је она и твоја мајка“. Затим је казао њој: „Тако ти Бога припази на Јована, јер је он твој син“, па јој је поверио да пази на њега.

Овај Јован је четврти из групе оних који су писали Јеванђеље као што смо раније помињали. Али, Јован је писао своје Јеванђеље на грчком језику у граду Шушу. Ова поменута четворица су аутори четири Јеванђеља која су изменили, додавали и одузимали од њих, али је једино једно Јеванђеље исправно и то оно који је објављено Исусу. Тај оригинални Инџил Нови Завет је истинит и у њему нема разилажења. Лажи на Бога и Његовог посланика Исуса, мир над њим, су познате и хришћани их не могу порицати, као што ћемо то навести у доброј мери, ако Бог да.

Што се тиче њихових неистина, између осталог навешћемо пример шта каже Марко у првом делу свога Јеванђеља у Изаји Пророку, па каже, наводећи Божије речи: „Заиста шаљем Свог анђела пред твоје лице“, мислећи пред лице Исуса, мир над њим. Ове речи се не налазе у књизи Изаја, него у књизи Медхија Веровесника, мир над њим. То је једно од најпогрднијих потвора на Божије посланике, када се, дакле неком од њих приписује оно што нема у њиховој књизи.

У неистине такође спада казивање Матејево у тринаестом поглављу његовог Јеванђеља да је Исус,

мир над њим, рекао: „Моје тело ће бити у утроби земље три дана и три ноћи након моје смрти, као што је Јона провео у утроби рибе". Ово је очита лаж која се налази у Матејевом Јеванђељу, јер се он раније сложио са учењем остале тројице у њиховим књигама да је Исус, по њиховим тврдњама подлегао у петак у шест сати навече, а да је укопан у првом сату суботње ноћи и да је из мртвих устао у недељу ујутру, па је према овоме провео у земљи један дан и две ноћи. С обзиром на оно што је раније навео Матеја – да је Исус провео три дана и три ноћи у земљи колико је Јона провео у утроби рибе - јасно се појављује несклад у овом догађају. Нема сумње да је лаж оних који пишу Јеванђеља по овом питању очита, јер нити је Исус, мир над њим, рекао за себе, нити је то Бог рекао за њега, да је био у земљи две ноћи и један дан или три ноћи и три дана, него је исправно то што каже Узвишени Бог у Својој књизи Часној, објављеној преко Свога часног Посланика Мухаммеда, мир над њим, када каже: **„Нити су га убили, нити су га разапели, него га је Бог уздигао себи”**³¹

³¹ Кур'ан, поглавље: Ен-Ниса, одломак 157.

Такође Марко наводи да је Исус, мир над њим, након што је устао из мртвих разговарао са апостолима, након чега се истог дана уздигао на небеса.

Лука се разишао с њиме, па је у књизи коју је назвао „Казивање апостола" споменуо да се Исус уздигао на небо, након што је у земљи међу мртвима провео четрдесет дана. Ова чињеница је довољан доказ за њихову лаж. Тако ми Бога, нити је убијен Исус, нити су га покопали, нити се придигао из мртвих након једног или четрдесет дана.

Друго поглавље

О ПОДЕЉЕНОСТИ ХРИШЋАНА НА ВИШЕ ПРАВАЦА И ГРУПАЦИЈА

Знајте, Бог вам се смислио да су се хришћани поделили на седамдесет и две групе. Једна од првих групација сматра да је Исус бог, творац, створитељ небеса и земље. Одговор таквима гласи: „Ви поричете и не верујете, издали сте и јеванђелиско учење, јер

тамо Матеја у делу „Ел-Мевфа" 20 (опрост) каже да је Исус рекао својим апостолима у ноћи када су га узели Јевреји: „Избегао сам страх од смрти", затим се јако растужио и променио боју лица, па је онда пао ничице плачући и молећи Бога речима: „О мој Боже, ако можеш отклони од мене чашу смрти и нека не буде како ја хоћу, него онако како Ти желиш". Ово је одлука Исуса, мир над њим, са тим што се он као људско биће боји смити, као и то да он има свога Бога, јер Му се обраћа са: „Мој Боже". Међутим, они и поред тога што наводе његово људско порекло, страх и његову тугу, уносе сумњу у Божију свемоћ када кажу: „Ако можеш уклони од мене чашу смрти". Ово је, дакле израз отворене сумње у Божију свемоћ. А зна се да Исус, мир над њим, верује да не постоји ништа што Бог није у стању да учини.

Кад би знао да то Бог није у стању да учини, чему би онда значило питање обраћања Њему?! Боже сачувај, да Божији посланик упоште сумња у Његову Свемоћ. Напротив, он се налази на највећем степену уверења сигурно да не постоји апсолутно ништа што Бог није у стању да учини. Све се догађа по Његовој одредби и вољи. Нема другог Бога осим Њега.

Такође се за ову наведену хришћанску групацију каже да су у супротности са оним што каже Јован у дванаестом делу свога Јеванђеља, како је Исус дигао поглед у небеса обраћајући се Богу речима: „Господару ја Ти се захваљујем што си удовољио мојим молбама, али Те молим због ових присутних, јер они не верују у то да сам ја Твој посланик..." Овде Исус, мир над њим, признаје Бога за свог Господара, обраћа Му се, захваљује на Његовим благодатима и што удовољава његовим молбама. Па, како онда можете рећи да је Исус Бог који је створио небеса и земљу, па зар здрав разум то може и да замисли?!

Уверићемо вас у оно што каже Јован у петом поглављу свога Јеванђеља да је Исус рекао Јеврејима: „Ко послуша мој говор и верује у оно са чиме сам послан ући ће у Рај". Даље наставља у истом поглављу да су Јевреј и упитали Исуса: „Ко ти потврђује да је истина то што говориш"? На шта им је он одговорио: „Господар који ме послао, Он ми је и сведок". Па, ово је Исус, мир над њим, који тврди да је веровесник, посланик и да има свога Господара који га је послао и да свако онај ко ради по ономе што од њега чује и верује у његово посланство ући ће у Рај.

Следећи доказ ћемо да видимо у ономе што каже Марко у првом поглављу свога Јеванђеља да је био у Јерусалему један луд човек на чија је уста говорио демон, па му се примакао Исус, а демон је из човека проговорио: „О Исусе, шта ти имаш са мном, зар желиш да ме истераш из тела овог човека, како би људи знали да си ти веровесник. Ја знам да си ти веровесник и Божији дух и да те Бог Узвишени послао". Исус му је наредио да изађе из човека што је он и учинио, након чега је човек оздравео. Сви присутни су били задивљени. Ово указује на потпуну тачност и доказ да је Исус човек као и остала људска бића, као и то да је посланик из скупине Божијих посланика, нека је мир над њима.

Друга група сматра да је Исус Божији син и да је он и бог и човек, да је бог с божије стране, а да је човек с мајчине стране, па да су Јевреји убили у њему ту мајчину страну, а да његово божанство није уништено. Што се, пак, тела тиче оно је отишло у гроб, затим у Пакао из којег је опет извађено, као што се дешавало и ранијим Божијим посланицима: Адаму, Ноаху, Авраму..., тј. да су сви морали проћи тај пут због греха којег је починео праотац Адам једући забрањено воће. Они верују да су се сви веровесници дигли на небо и да су у друштву са Исусом, након

што се спојило оно његово људско и божанско. Ово веровање је чисти куфр, тј. неверовање и очита глупост. Нека нас Узвишени Бог сачува искушења у која спадају веровања оваквих групација. Може им се рећи: „Слагали сте на Бога и на Исуса, Његовог посланика“.

Доказ томе се може пронаћи и у ономе што наводи Матеја у деветнаестом поглављу свога Јеванђеља, како је Исус рекао ученицима: „Знајте и верујте да се ваш небески отац налази на небу“, мислећи тиме на Узвишеног Бога, који је Један, који није родио и рођен није, па зар има већег сведока од сведочења Исусовог, мир над њим, који се противи њиховим лажним учењима.

Што се тиче осталих хришћанских групација, све су засноване на лажима и измишљотинама о којима ја не бих више говорио, из жеље да скратим и олакшам читаоцу, уз пуно поуздање у Бога.

Треће поглавље

НЕТАЧНОСТ ХРИШЋАНСКИХ ПРИНЦИПА

У овом поглављу ћемо појаснити нетачност хришћанских принципа у које мања група сумња, а већа група верује. Одговор ћемо дати кроз текст њиховог Јеванђеља, за свако од тих њихових правила.

Знајте, Бог вам се смисловио да хришћанство има пет правила и то: крштење, свето тројство, веровање у божанску везу сина божијег у утроби мајке Марије, веровање у причест - сакраменте и преузимање греха од стране свештеника (исповедање).

Прво правило

Крштење и његова својства

Знајте, Бог вам се смисловио да Лука у свом Јеванђељу наводи како је Исус рекао: „Ко буде крштен ући ће у Рај, а ко не буде ући ће у Пакао и у њему ће вечно да остане". Због овог текста у њиховом

учењу они сматрају да није могуће ући у Рај, осим са крштењем. На ово би им се могло рећи: „Шта мислите о Авраму, Исаку, Јакову, као и другим веровесницима, да ли ће они да уђу у Рај или не? Ако кажу да ће да уђу у Рај, онда ћемо да их упитамо како ће да уђу у Рај када нису крштени". Они би рекли да је њихово обрезивање замена за крштење. Затим би их опет требало упитати: „Шта кажете за Адама и Ноа и за њихове прве потомке - нити су се обрезивали, нити су се икада крстили, а у тексту вашег Јеванђеља се каже да су они сви у Рају"! Сви хришћански учењаци то верују, а ипак не могу да одговоре на оваква постављена питања.

Знајте да је ово правило о крштењу лажно и измишљено, јер су то они приписали Узвишеном Богу и Његовом посланику Исусу, мир над њим. Крштење се врши тако што се у свакој цркви постави посуда од мермера или нешто слично, коју свештеник напуни водом, па на ту воду нешто проучи из Јеванђеља. Након тога у ту воду убаца доста соли или балзамово уље. Када би се вршило покрштавање неког угледног и старијег човека искупило би се неколико угледних хришћана који би му сведочили по њиховој вери да је крштен. Поред те свете воде свештеник би рекао: „О тај и тај, знај да прихватање хришћанства значи да

верујеш у то да је Бог један од тројице и знај да нећеш моћи да уђеш у Рај, осим крштењем. Наш господар је Исус - божији син који је отеловљен у утроби своје мајке Марије и постао је богочовек. Он је бог у суштини због свог оца, а људско је биће по суштини своје мајке. Разапет је и умро је. Живео је и постао је жив три дана након његовог закопавања, а онда се уздигао на небо и засео је са десне стране свога оца. На Судњем дану ће доносити пресуде људима и ти треба да верујеш у све што верују следбеници цркве. О синак мој, верујеш ли у све ово, на шта му новонастали хришћанин одговара са: "Да". Након тога свештеник захвата свете воде коју посипа новог хришћанина, говорећи: „Крстим те у име оца, сина и духа светог". Затим, ту воду обрише пешкиром и оставља га што значи да је дотични прихватио хришћанско учење.

Што се тиче крштења хришћанске деце оно се обавља осми дан по рођењу. Родитељи би дете донели у цркву и предали би га свештенику у руке, након чега би се свештеник обратио речима раније наведеним у њиховом учењу, а отац и мајка би одговарали са речима прихватања, затим преузимају дете које је тако постало хришћанин. Ето то је начин крштења детета, Бог их упутио с тог кривога веровања.

Знајте, Бог вам се смислио да вода коју свештеници сипају у црквену зделицу остаје годинама устајала и непромењена, али се то обичном хришћанском свету јако допада. Они верују да то спада у благослов свештеника и њихове цркве. Не знају да је та вода пуна соли и балзамовог уља, а то двоје спречава воду од неугодног мириса. Свештеник не убацује со, нити уље у посуду осим ноћу или у време када га нико од обичног света не види. Ово је само једна од свештеничких варки којима се они користе. У време мога незнања када сам ја био свештеник чинио сам исто то много пута. Хвала Богу који ме је упутио на пут истине и извео ме из тмина на светло.

Друго правило

Веровање у тројство

По њиховом веровању није могуће ући у Рај без веровања у свето тројство према ономе како изјављују њихове залутале вође. Они верују да је бог један од тројице, да је Исус син божији који има божанско и људско својство. Та два својства су

постали једно, па је божански човек створен као ново биће, а у исто време човек постаје бог, створитељ који није створен. Неки кажу да су та тројица бог, Исус и Марија. Нема сумње да сваки здрави разум којим је Бог обдарио човека одбија и помисао на тако нешто. Такво ниско схватање ни дечија памет не може да прихвати. Оваквим ставовима би се могао насмејати ко има имало моћи за разумевање. Хвала Узвишеном Богу који ме спасио таквог друштва и сачувао ме њихових искушења. Они се обавезују на веровање да је Исус син божији и да поседује својства као и сам Бог, тј. да Исус зна што и сам Бог и да има моћ коју и Он има, да и остала друга својства и њему припадају као и Богу, а што је, свакако, апсурдно. Један од доказа за то су и речи Маркове у једанаестом поглављу његовог Јеванђеља, када су ученици питали Исуса, мир над њим, када ће наступити Судњи дан. Он им је на то одговорио: „Тај дан не знају ни анђели који су на небу, нити ико други, осим бога-оца". Ово је доказ да Исус није све знао, па чак ни анђели, као и потврда да једино Узвишени Бог зна када ће наступити Судњи дан, и да Исус, мир над њим, зна само онолико колико га је Бог подучио.

Матеја у двадесетом поглављу свога Јеванђеља наводи да, када су Јевреји хтели да ухвате и да убију

Исуса, он се те ноћи променио и јако ражалостио, а свако ко има својство жаљења не може бити Бог, нити божији син. Здравни разум сигурно не може да прихвати да Исус, мир над њим, може да има две природе, божанску и људску, па да онда постану једно... То је горе од онога који каже да вода, светлост и тама могу бити једно. Нespoјиво је призивати јединство воде и ватре, као ни јединство светлости и таме, јер такво јединство у својој суштини је немогуће, зато што једно искључује друго. Створитељ свих створења је независтан у Својој бити и Свети је у Својој величини у односу на све друго, па како онда здрав разум може да меша Створитеља са створењима, као да су једно!? Нека је Узвишен Једини истински Господар од онога што Му приписују ! А где је било Исусово божанство када је по њиховом веровању изумирало његово људско тело! ? Нарочито због тога што сматрају да су се дух и тело помешали и сјединили. А шта их је онда раздвојило када је његово тело било ударано бичем - како они верују - и тако ударан по глави разапет на дрвету и гађан стрелама све док није умро, а викао је жалосно и страшно? Где је нестало његово божанство у време ових страшних мука, а било је, како дакле верују то двоје спојено? Међутим, кажу да га је то

божанство напустило када је разапет и убијен, а онда се спустило у Пакао како би извело из њега претходне веровеснике. Тада је његово „људско“ било закопано у гробу све док се његов „божански део“ није вратио и извео га из гроба, након чега су заједно отишли на небо. Све су ово нетачна казивања и спадају у плитке бесмислице које здрави разум не може да прихвати. Како то да сматрају да Исус има две природе, а да су оне постале једно, а у Јеванђељу им стоји да он има само једну природу, људску!? Доказ томе су речи Матеја у другом поглављу његовог Јеванђеља где стоји да је Јован, након што је напустио родни град, потцењиван од народа рекао: „Веровесници се не потцењују нигде као у свом граду“. Ово доказује да је он био један из групе веровесника и да сви веровесници могу да имају само једну природу - ону људску. То такође потврђује и оно што каже Шем'ун Сафаа, председник је верских учењака када је лицемерно говорио о Исусу: „О људи, Израилићани, слушајте, па ћу вам рећи ко је Исус. То је човек који вам се појавио од Бога са снагом, подршком и чудима којима га је обдарио Бог, а ви то поричете“. Овако стоји у књизи: „Казивање апостола“, а што је код хришћана као и Јеванђеље. Па, зар има нека тачнија вест од ове коју износи Шем'ун Сафаа, а хришћани се

поносе његовом појавом, верујући у његову доброту и исправност. Он, дакле сведочи да је Исус човек као и остали људи посланици, веровесници које је Бог потпомагао са чудима. Све што је Исус, мир над њим, био у стању да учини била је то моћ Бога, а не лично Исусова. Па, где је онда истина и њено светло у тами њихове криве вере када кажу да се божанство сјединило са људством (телом) Исусовим и постало потпун створен човек, тј. настао је Исус човек, а његово тело је постало божанство - створитељ који није створен!?

О Божији робови, размислите како се ђаво поиграва с вашим неверовањем које је набачено на очи онима који верују у овакве немогуће појмове. Они следе ђаволе који су им измислили такво покварено и понижавајуће веровање - Бог нас сачувао њихове ситуације.

На крају свога Јеванђеља Лука наводи да је Исус, након што је устао из гроба срео двојицу својих ученика, од којих је једном било име Клеофа и да им је рекао: „Што сте вас двојица тужни"? Они су му одговорили: „Јеси ли ти једини који боравиш у Јерусалему граду, а не знаш шта се у њему догодило ових дана Исусу који је био човек, послат од Бога у

делу и речима пред свим људима"! Ово је сведочење Исусовог ученика, да је он Исус човек, а не Створитељ, нити је Бог, нити је Божији син. Нека је Узвишен Бог од свега онога што му они приписују!

Треће правило

Веровање у божанску везу Исуса још у утроби

По њиховом чудном веровању тројства десило се отеловљење духа у утроби Марије. Шта би могао бити узрок тог веровања!?

Знајте, Бог вам се смислио да, дакле хришћани верују како је Узвишени Господ казнио Адама, мир над њим, и његово потомство Паклом због његовог источног³² првобитног греха, везаног за једење забрањеног воћа. Затим, да се Узвишени сажалио и омогућио им да изађу из Пакла тако што је послао свога сина који се утеловио у утроби Марије у лику Исуса, па је постао човек по мајци, а божанство по оцу. После тога је добио задатак да изведе Адама и

³² Грех називају источним због тога што је он био разлогом истока, тј. изласка Адама и Еве из Раја.

његово потомство из Пакла, а то није могао да учини све док и сам не умре. Том својом смрћу он избавља цело људско потомство из руку ђавола, а он је умро насилном смрћу. Затим, након три дана без живота спустио се у Пакао из којег је избавио Адама и његово потомство, као и све претходне Божије посланике. Ето, овакво је њихово учење, пуно измишљотина које им је предочио сам ђаво, јер немају никаквог исправног доказа за овакве небулозе. Узвичени Бог је сачувао све Своје веровеснике и посланике од оваквих смешних и пропалих хипотеза.

Очигледно овде може да се примети да у њиховом учењу постоји противречност. Јер, немогуће је да се Узвишени и Вечни Створитељ претвара у крв и месо, тј. да рађа сина било на небесима, било на Земљи. Како би Његова Бескрајност и Вечност била ограничена и пребацивана на друге! ? Никако!! Бог је Један и нема Му ништа слично, јер је Он Узвишен и Свемоћан у Своме савршенству, па зашто да се, онда претвара у човека!? Па, како ће Он - који је вечно Живи и Бесмртни у свој Својој Светости - да, иде у утробу жене, а Он обухвата и небеса и Земљу!? Могло би им се рећи: „Ви сматрате да је Исус бог, па ко то не верује он и не припада хришћанству, али зар не видите да сте упали у очигледну замку када сте од

човека направили вечно створење!? Том догађају који је везан за Исуса, мир над њим, дајете пет димензија:

Прво: Или сте га учинили вечним богом или је он постао местом смештајаечног бога!?

Друго: Да ли је икада сам Исус, мир над њим, о себи говорио као о Богу и да ли су његови ученици који су преносили вести о њему икада тако нешто регистровали?

Треће: Зар сте га учинили богом само због чуда која су се дешавала само њему?

Четврто: Јесте ли га учинили богом због његовог уздигнућа на небо?

Пето: Учинили сте га богом због његовог необично чудног доласка на овај свет - рађањем без мушког родитеља, тј. оца!!

Зашто се чудите том необичном доласку на овај свет, па то уствари ништа није чудније од доласка Адама, мир над њим, који је створен и без оца и без мајке или било какве материје, а ни Адам ни анђели нису називани божанствима, што и ви сматрате и верујете. Па, реците нам која је то разлика

између њега, Исуса, мир над њим, и њих, а стварање ових других је чудније од његовог доласка на овај свет! ? Уколико кажете да је Исус бог због тога што је приказивао чуда, па хришћански учењаци знају да су и ранији посланици такође даривани од Бога наднаравним чудима, нпр:

- Посланик Елизеј, мир над њим, је проживљавао мртве, чак је и проживљавао мртве које је враћао у живот и из Берзаха³³, а што је веће чудо од Исусовог чуда.

- Затим, Илија је такође проживљавао мртве и благословио је брашно и уље сиромашне старице којој се врећица брашна и посуда уља није могла испразнити пуних седам година, а стално се трошила. Исти овај посланик је молио Узвишеног Бога да често пада родна киша током седам година, што му је Бог Узвишени и удовољио.

- Хришћани сматрају да је Исус са пет погача нахранио пет хиљада људи. Дакако, то јесте чудо, али је чудо исто тако велико урадио и Мојсије, мир над њим, када је молио Бога да њега и његов народ

³³ То је место боравка душа у ишчекивању Судњег дана (загробни живот).

опскрби храном, на шта му је Узвишени и удовољио тиме што им је дао храну од слатког воћа и печених препелица да једу четрдесет година, а њихов број је прелазио шесто хиљада особа.

- Ако је Исус, мир над њим, ходао по води, а није у њу пропадао, па и Мојсије, мир над њим, је једним ударцем штапом раздвојио воду, па је тако направио пут којим је прошао он и његов народ бежећи од фараона и његове војске, а који су затим потопљени. Сем тога, Мојсије би ударцем штапа о камен изазвао (Божијом вољом) да потекне дванаест извора за дванаест племена из народа Бену Израил. Поред овога Мојсије, мир над њим, је египатском народу показао и десет чуда, као што су: појава нечисте воде у којој изумиру животиње боравећи у њој, штап који би се претварао у огромну змију, а помоћу које је победио фараонове чаробњаке, слање жаба које су окупирале куће неверника, напаст крпеља на њихова тела, најезда скакаваца, најезда других разних инсеката, уништење сточног фонда, појава чирева на телима неверника, појава хладноће

која би уништавала дрвеће и спајање три дана са ноћима тако да је све било у тами.³⁴

Када хришћани наводе да је Исус бог они то сматрају између осталог и због тога „што се уздигао на небеса и учинили сте га богом“, па морали би онда и посланика Илију, мир над њим, и Хенока, мир над њим, такође назвати боговима, јер су се и њих двојица, како хришћани тврде уздигли на небеса. Ово потврђује и Јеванђеље и текст Старог завета, као што је то став и свих хришћанских учењака, па што их онда не назвасте боговима!? Ако тврдите да је Исус божанство само по себи, онда сте га ви учинили богом, а што је једна велика лаж. У вашем Јеванђељу стоји да је Исус у време распећа рекао: "Боже мој, зашто си ме оставио", или на драгом месту пише да је рекао: „Бог ме послао вама“, чиме потврђује да је он човек као и остали његови претходници међу посланицима. Овакви текстови у вашем Јеванђељу су многобројни у којима се износи лаж, као и то да је разапет и да је дозивао: „Боже мој, Боже мој“, а што се не налази у оригиналном тексту Јеванђеља.

³⁴ Овде је вероватно случајно направљен пропуст у набрајању Мојсијевих, мир над њим, чуда од којих су и то да је стављао руку под пазух, након чега би је људима показао потпуно белом.

Нажалост, те лажи су убачене у хришћанско учење, а лажима на Бога само исказују противречност и глупост коју могу само разумом обдарени учити, нека им је Бог на помоћи.

Четврто правило

Веровање у причест и његов опис

Знајте, Бог вам се смислио да хришћанско учење о причести у себи садржи куфр (неверовање). То је због тога што сматрају да комад хлеба над којим свештеник проучи неколико речи постају у том тренутку тело Исусово. Такође, када проучи неколико речи над чашом вина сматрају да то вино постаје крв Исусова. У њиховом законику сваки главни свештеник у цркви има обавезу да сваког дана над хлебом и вином учи речи молитве. Из тога је произашло да хришћани верују како заиста хлеб постаје Исусово тело, а вино његова крв.

Као подлогу за овакво своје учење узимају речи Матеја који у двадесетом поглављу свога Јеванђеља каже да је једног дана Исус сазвао све апостоле, а био је пред своју смрт и јео је хлеб којег је

изломио на више делова, па га је дао свим присутнима рекавши: „Једите, ово је моје тело"! Затим им је дао да пију вино, рекавши: „Пијте, ово је моја крв"! Ето, овако наводи Матеј у свом Јеванђељу.

А Јован, за кога сматрају да је присуствовао уздигнућу Исусовом, мир над њим, у свом Јеванђељу никако не спомиње ишта везано за хлеб и вино. Ово неслагање је само један од доказа да су наводи Матеја нетачни, немогући и невероватни.

Хришћани, верују да је сваки комадић хлеба који свешеник да тело Исусово у свим његовим димензијама, макар се, дакле тај хлеб и изломио на хиљаде ситних делова. Они кажу да је Исус био висок око десет педаља³⁵, а комадићи хлеба над којима би се учила свештеничка молитва не прелазе ни једну трећину педља! Па, како је онда могуће да једна људска телесна висина и тежина буду једнаке том комадићу, тј. трећини једног педља! ? Здрав разум то никако не може да прихвати. Свој став правдају тиме што га пореде са стаклом, односно повећалом које може бити величине једног динара³⁶, помоћу чега

³⁵ Један педаљ је једнако 22,5 цм.

³⁶ То је ковани новац тог времена.

човек може да види најудаљенија сазвезђа и високе грађевине, тј. када их приближи. У стварности она су далеко већа и до хиљаду пута. Каже се да је оно што се види кроз повећало привид, а не суштина, док хришћани сматрају да је комадић хлеба суштина целог тела Исусовог, а то, свакако здрав разум не може да прихвати.

Хришћани су сагласни у свом учењу да се Исус уздигао на небеса и да је сео са десне Божије стране, па ко би онда, по њима спустио његово тело у комад хлеба!? Затим познато је да је Исус једна особа, а хришћани верују да је сваки поменути хлеб цело његово тело, макар се он изломио и у сто хиљада комада, што, пак значи да се Исус мора наћи у сваком том комадићу хлеба!!! Ако томе додамо бројеве цркава и бројеве хлеба дошли би до једног превеликог броја. Свако ко ово сматра могућим нека зна да је у том свом уверењу смешан и заведен од стране ђавола, нека нас Бог тог сачува, диван ли је Он заштитник.

Опис хришћанске причести и њихове молитве приликом тога би био овакав: Свештеник наређује своје слуги да замеси и припреми хлеб од чистог брашна и да га испече. Након тога свештеник узима

хлеб и чашу вина и наређује да се путем звона огласи позив на молитву. Када се народ искупи поређају се у редовима у цркви, а свештеник сипа вино у сребрени пехар, а хлеб ставља у чисти пешкир. Онда, окренути према истоку прилазе један по један ред присутних верника и узимају комадић хлеба од свештеника. Текст молитве над хлебом и вином гласи: „Наш бог Исус је у ноћи када је усмрћен узео хлеб у своју свету руку, подигао је очи ка небесима, упирући их ка Свемогућем, указујући Му дужно поштовање. Затим је преломио хлеб и нахранио своје апостоле, рекавши им: „Једите, ово је моје тело". Када свештеник заврши свој говор, наклања се том комадићу хлеба, верујући да је то, заиста тело Исусово, а да је Исус син божији. Док се наклања том хлебу он изговара: „Ти си Исус, бог небеса и земље, ти си божији син, рођен пре свих светова, ти си нас спасио из ђавољих руку, молио си се у утроби Марије, ти си отворио верницима врата Раја, након што си победио ђавола. Ти седиш с десне стране свога оца на небу, молим те да опростиш мени и твоме народу којег си ослободио греха својом крвљу". Затим се хлеб показује присутним хришћанима, након чега сви учине наклон њему. Онда свештеник узима чашу вина и изговара молитву: „Наш бог Исус пре своје смрти је узео чашу

с пићем и дао је својим апостолима, рекавши: „Пијте, ово је моја крв". Онда свештеник чини наклон према чаши, а присутни хришћани га следе. Након свега тога свештеник једе хлеб и пије поменуто вино, изговарајући молитве из Јеванђеља. Затим, следи завршни чин молитве".

И, ето, таква је њихов причест, молитва - како се само ђаво с њима поиграва, нека нас Узвишени Бог сачува таквих искушења!

Пето правило

Веровање у исповест свештенику и његов опис

Знајте, Бог вам се смислио да хришћани верују да је немогуће ући у Рај док се човек не исповеди свештенику. Уколико би прикрио макар и један грех не би му користила његова исповест. Једном годишње они имају пост када одлазе у цркве и исповедају се свештенику за све своје грехе. Та исповест може бити и у другим временима, као што су болести и страх од смрти. Тада се пошаље по свештеника који долази да га исповеда за све његове

учињене грехе и том приликом му свештеник опрости. Они сматрају да сваки грех којег свештеник опрости, бива опроштен и код Свемогућег Бога. Због тога се и папа са седиштем у Риму сматра заступником Исуса на Земљи и он је тај који по њима има могућност да опрашта грехе, спашава Пакла и уводи у Рај. Том приликом узима и већу количину новца. То такође чине и остали хришћански свештеници који представљају продужену руку папе, па и они дају опрост од греха и уводе у Рај, тј. спашавају човек Пакла, наравно уз плаћање. Те се опроштенице чувају све до смрти одређене особе када се оне стављају уз њега уз смртничко одело. Они су убеђени да ће ући у Рај помоћу тих опроштеница. Свештеници на овакав начин од заведених хришћана узимају велики новац. Могло би им се поставити и питање: „Зашто то чините кад такво нешто није чинио ни Исус, нити то има основе у вашем Јеванђељу"? Нећете наћи у вашим књигама да је Марија, мајка Исуса, мир над њим, или апостоли, ученици Исусови било коме нешто такво чинили. Иако сматрате да је Исус бог или божији син, па он би онда био најпречи да такво нешто учини, тј. да се њему неко исповеда.

Заиста су свештеници људи попут свих осталих, а можда неки од њих на себи имају више

греха него обични хришћани, поготово су грешили у свом веровању и лутању, па ко ће онда њима опростити њихове грехе! ? Али, ви сте слепи људи, а ваши свештеници још и више од вас, па како да слепи воде слепе, осим у пропаст? Тако ћете пасти заједно са својим свештеницима у ватру Пакла вечног. Све је то због тога што грешите и погрешно верујете, након чега Бог неће опростити како Он каже у Својој књизи: **„Заиста, Бог неће опростити никоме ко Му друга приписује“**³⁷. Када је немогућ Божији опрост вама, сходно овим Његовим речима, још је мања могућност да свештеник може опростити човеку. На тако погрешан начин човек се приближава ђаволским радњама и постаје предмет њихових изругивања...

„А, грехе опрашта само Бог .“³⁸

³⁷ Кур'ан, поглавље Ен-Ниса, одломак 48. Ово значи да Бог неће опростити ономе ко верује да има више богова.

³⁸ Кур'ан, поглавље Имранова породица, одломак 135.

Четврто поглавље

О ХРИШЋАНСКОЈ ДОГМИ

Сви хришћани се држе свог верозакона и не напуштају га, осим врло мали број, а он у себи, уствари садржи много противречности. Први који је написао тај верозакон је био човек, великан у њиховом кривоверју, а звао се Свети Петар из града Рима. Текст тог верозакона гласи: „Верујемо да је бог-отац један, господар- свега, творац видљивог и невидљивог. Верујемо у господара Исуса, сина божијег, најчистијег створења. Рођен је од оца пре свих светова, није направљен, он је истински бог од истинског бога, од суштине свога оца који га је својом руком створио, а Исус је створитељ свега. Он је онај који нас је све избавио спуштајући се с небеса кроз утеловљење светог духа и настајањем човека. Занела га је и родила девица Марија. Болно је паћен и разапет за време краља Пилата. Закопан је, а након три дана устао је из мртвих како су наговештавали ранији пророци. (Ово је лаж на раније посланике, Боже сачувај да су они нешто такво говорили!) Затим се уздигао на небо и сео са десне стране свога оца.

Спреман је поново да се врати како би пресудио између мртвих и живих. Верујемо у светог духа који је изашао из оца-сина, а помоћу њега су говорили Божији веровесници да је крштење опрост од греха. Верујемо у проживљење наших тела и вечни живот".

Ово хришћанско учење у себи садржи много контрадикторности. Нпр; кажу: „Верујемо да је бог-отац један, владар свега, створитељ онога што видимо и онога што не видимо, а верујемо у јединог господара Исуса, истинитог бога од бога који је створен одбити свог бога". У првом делу се тврди да је Бог један, док у другом делу кажу да Он има сина и да је и он бог, попут свог оца, јер је створен од његове бити. Ово је крајње кривоверје и многобоштво где је изражена значајна противречност у веровању да је Бог Један и Једини, Узвишен и Свет.

У уводним речима кажу: „Заиста је Бог све створио". Затим кажу: „Верујемо да је Исус све створио и усавршио својом руком". На тај начин потврђују да уз Бога Створитеља има други створитељ, што је сасвим нелогично. Када кажу да је „Бог Творац свега онога што се види и онога што се не види" у то се свакако треба сврстати и Исус, јер спада у групу онога што се види, а онда следе њихове

речи да је Исус, уствари створитељ свега, а да он није створен. И овде је видљива противречност, а кад би и животиње имале моћ разумевања и оне би овакве ствари порицале, нека нас Бог сачува од понижења и ђаволских искушења. Јер, ђаво се с њима поиграва како хоће и води их у Пакао, а ружно ли је он боравиште. Тај проклетник ђаво им говори: „Заиста је Исус створитељ свега“, па додаје: „Рођење од оца пре свих светова и најчишће је створење“, па ко је онда створио све оно што се појавило пре његовог рођења, за време кад није био ништа, када је био мала беба? Ко је уређивао небеса и Земљу и све што је у њима пре Исусовог рођења? Како ће првостворени бити створитељ свега на основу овакве догме, јер реч првостворени значи да је он прво биће од кога су настала друга бића?! Хришћанска догма је израђена на оваквим контрадикторностима и немогућностима, а они сматрају да је Исус вечни створитељ, а и да је рођен из стомака своје мајке Марије која га је као и свака мајка носила. Заиста све то изгледа чудно и смешно онима који су обдарени разумом, а од свих су задовољни само ђаволи.

Замисли ове речи: „Исус је бог, створен од бити свога оца“, а онда кажу да се спустио са небеса и отеловио се у утроби своје мајке Марије. Ту је дакле

реч да је Исус био телесан у својој бити још на небу, након чега се спуштањем на Земљу поново отеловљује. Није чудо у овом отеловљењу бити и тела, него је чудо да се отелови нешто што није ни тело ни бит. Узвишен нека је Бог, Господар бити и материје и нема потребе да Он Себи ствара сина, нити да на било који начин издваја делове Своје бити у утробу Марије, како би се помешао са њеном крвљу, мокраћом и другим физиолошким потребама. Како их није стид да на Бога овако нешто износе? Колико ли је само Бог благ према њима! ? Хвала Њему који нас је сачувао искушења у која су запали хришћани.

Знајте да у самим текстовима њихових књига постоји оно што нарушава њихову погрешну идеологију о Исусу, мир над њим.

Лука, на пример у четрнаестом поглављу наводи о апостолима и овакав текст: „Заиста је Бог Створитељ светова и свега у њима, Он је Господар небеса и Земље. Не обитава на олтарима прављеним од иловаче људском руком. Није му потребно ништа, јер је Он тај који људима даје тело и душу, помоћу Њега смо настали и помоћу Њега живимо“. Овако казује Лука, а тако је објавио Бог преко Својих веровесника, Бог им се смиловао. Овим је такође

изнесен доказ којим се побијају ранији наводи о погрешном и контрадикторном њиховом учењу. То је с тога што се нису строго придржавали Божије књиге и Његових посланика. Напротив, забележили су многа нетачна казивања па су их онда представљали својим следбеницима истинитим због чега су они залутали с правог пута. Оваква учења, нажалост, прихвата огромна већина хришћанских следбеника.

Уколико то учење не приписујете Божијем посланику, па реците нам онда одакле вам та догма помешана са истином и лажима? Ако кажу да су неки делови истинити, а да неки нису, сами су се спетљали у својој идеологији, а Богу тиме не могу да науде. Ако, пак буду тврдили да је све истина онда ће прихватити и то да је Исус, мир над њим, створен и рођен, а да је само и једино Узвишен Бог, Створитељ свега онога што се види и онога што се не види. Ипак, након свега они опет кажу да је Исус бог и створитељ свега. Настанак овакве противречности никада не може бити истинит, тј. да је Исус бог, настао из бити свога оца попут мајке. То би подразумевало међусобну једнакост што би свакако онда проузроковало и питање: „Па ко је онда од њих двојице главни, бог отац или бог син, па шта је то што је одређивало једног да буде отац, а другога да буде

син"! Молимо Узвишеног Господара да не западнемо у њихову ситуацију и да не скончамо као они!

Пето поглавље

О ХРИШЋАНСКОЈ ИДЕОЛОГИЈИ КОЈУ МОРАЈУ ПОЗНАВАТИ И МЛАДИ И СТАРИ

У овом делу ће бити појашњење да Исус, мир над њим, није бог, него да је он човек, Божије створење и Божији посланик.

Знајте, Бог вам се смисловао да је све ово раније наведено у хришћанском учењу о Исусу као богу или божијем сину и створитељу лаж, јер то демантују и сами писци четири Јеванђеља. У сврху тога навешћемо следеће:

Матеј у првом делу свога Јеванђеља каже: „Ово је књига родословља Исусовог. Он је син Давидов, сина Аврамовог.“ Ово је, дакле изјава да је Исус, мир над њим, рођен од лозе Давида, мир над њим, а Давид је потомак Јехузе, сина Јакова, сина

Исаковог, сина Аврамовог. Сходно овоме, сваки онај за кога се утврди да има људску лозу, он је без сумње човек. Једино је Бог Узвишени одувек и није родио и рођен није. Све осим Њега је створено и не може бити божанство.

Матеј такође наводи у четвртм делу свога Јеванђеља, па каже како је неки човек дозивао Исуса: „О Хабру!" На шта му Исус рече: „Зашто ме називаш Хабром, а Хабра је Узвишени Бог." Ово је очито јасно од стране Исуса, мир над њим, и његов понизан однос према своме Господару Створитељу, па зашто онда Исуса називати божанством и сматрати га онда таквим!?

Јован у шеснаестом поглављу свога Јеванђеља наводи: „Исус је подигао очи према небу, скрушено се обраћајући Узвишеном Богу, Једином Творцу речима: „Људи требају да знају да си Ти Бог, Једини Створитељ који си ме послао". Овде се износи признање Исусово да је он послат од Бога како би испунио задатак преношењем да је само Један и Једини Господар Бог и да другог бога нема. Са таквим задатком је дошао Исус, мир над њим, на овај свет као и сви остали Божији посланици, нека је мир над њима.

Кад би неко од хришћана рекао: „Ако је Исус у овом поглављу признао да је послат од Бога, па на другом месту се може пронаћи да је он створитељ и одувек". Ми му одговарамо: „Ово друго је потвора и лаж на Исуса а он је чист од онога што му се приписује. О, како чудно западате у противречности, као што је случај на ова два места". Засигурно је то да је Исус, мир над њим, човек послан од Узвишеног Бога и то је суштинска истина. Због тога је и немогуће прихватити да је Исус икада рекао да је он одувек или да је створитељ. Ова хришћанска измишљотина је утицала на настанак првих генерација са погрешним веровањем, а следеће генерације су настављале преузимати погрешно учење и очито несклад.

Матеја у свом Јеванђељу наводи како је ђаво позивао Исуса да му се поклони, а за узврат ће му показати богатство земље и њене лепоте, рекавши му: „Поклони ми се па ћу ти све ово дати". На то му Исус одговори како је сваком човеку прописано да никоме не робује, осим Једином Богу, Господару и да се не треба никоме клањати, осим Њему. Ово је потврда да је Исус, мир над њим, чист од њихове приче да је он бог. Кад би Исус био бог, као што кажу, не би се ђаво смео ни усудити да му тако нешто говори. Такође се у

Исусовом одговору може приметити да се падање ничице, тј. наклон врши само Узвишеном и Једином Богу. И у овом случају хришћани су мешали свашта у своје Јеванђеље, јер Исус, мир над њим, као и остали Божији посланици су сачувани од прикривеног ђаволског дошаптавања, па како је онда могуће да овако отворено ђаво позива, на клањање њему мимо Узвишеном Богу!? Ово јасно указује на то да су у Божију објаву Јеванђеље убациване ствари које нису од Јединог Господара, него су продукт људске интервенције у божански говор. Тако се чинило и у овом случају везаном за Исуса, мир над њим.

Јован у свом Јеванђељу наводи да је Исус рекао апостолима: „Одлазим своме оцу и вашем оцу, своме Богу и вашем Богу". То значи: „Мој и ваш отац је наш заједнички Господар, јер је то била терминологија тог времена". Ако би хришћани били чврсти у свом веровању да је Исус овде рекао да му је Бог отац онда треба додати да је и свима њима отац, јер је рекао „и мој и ваш отац". Међутим то се све побија другим делом Исусове изјаве „... своме Богу и вашем Богу", чиме се апсолутно избацује могућност приписивања божанства Исусу, мир над њим.

Матеја у седмом поглављу свога Јеванђеља наводи да је Исус рекао апостолима: „Сваког вас љуби и штити, љуби и штити мене, а ко мене воли, воли и Онога ко је мене послао”.

Јован у петом поглављу свога Јеванђеља наводи: „Ја заиста нисам дошао да радим ишта по својој вољи, него по вољи Онога који ме послао”.

Марко на крају свога Јеванђеља наводи да је Исус у време када је био разапет (по хришћанском веровању) рекао: „Боже мој, зашто си ме напустио”? А то је било последње што је изговорио на овоме свету. Овако они кажу, а слагали су на Исуса, мир над њим. Не долази у обзир да га је Узвишени Бог напустио или да су га Јевреји разапели, него смо само овде употребили хришћанске изворе и њихово учење у које они чврсто верују. У том свом учењу сами наводе да је Исус, мир над њим, рекао: „Мој Боже, мој Боже”, што свакако указује на то да Исус, мир над њим, има свог Бога кога призива у тешкоћама, као и сви ми, а чист је од тога да би сам себе називао Богом. Из овога произлази да је лажна хришћанска догма неизбежно оборива, али они су глуви, неми и слепи и никако да разумеју.

На крају свога Јеванђеља Лука наводи да је Исус када је изашао из гроба ушао међу своје апостоле окупљене у једној просторији закључаних врата. Они су се уплашили од њега, мислећи да виде духа. Када је Исус то на њима приметио, рекао је: „Додирните ме, знајте да духовна бића немају месо, нити кости, а моје тело је управо такво да га можете дотакнути“. На овај начин је утврдио дакле да је он човек од меса и костију, материје коју поседује сваки човек и у исто време оповргао је да је он Бог.

Овај као и претходно наведени текст је из њихове Библије, а ми муслимани верници поричемо да је Исус, мир над њим, убијен и закопан и да је након тога изашао из гроба. То наводимо само као доказ хришћанског убацивања у Божију објаву што је погрешно и одводи их на криви пут, а ми смо овде користили њихове доказе како би побили њихово мишљење да је Исус бог или син Узвишеног Бога. Свети је само Један и Једини Узвишени Бог.

Ко каже да је Исус, мир над њим, роб Узвишеног Бога, да се родио као дечак, растао и развијао се док није достигао зрелост и да га је Бог изабрао Својим послаником, тај се слаже са истинским речима Исуса, мир над њим, и његових

ученика. А онај ко се противи оваквом учењу супротставља се истини и постаје чврст следбеник кривог веровања, да нас Бог сачува од тога. Оно што је још чудније за сваког паметног човека је њихово веровање да је Исус, мир над њим, одувек, иако он за себе каже да је од крви и меса. На тај начин они део свога бога сматрају вечним, а други део насталим, тј. створеним, јер је као што рекосмо и сам Исус, мир над њим, рекао да је од крви и меса, а и хришћани то наводе у свом Јеванђељу. И крв и месо су производ хране и пића које људска бића користе у свом овоземаљском животу. Према хришћанском учењу Исус је створитељ читавог овог света и као његов део створио је сам себе, што је просто немогуће да здрав људски разум прихвати. Ко тако мисли и верује безвредан је и заслужује Божију срџбу и он само може бити од оних који су напуштени.

Следом хришћанских чудних веровања сазнајемо како делић овога света може бити створитељем целог света. Део нечега не може постајати без његове целовитости, а оно што не постоји и што није могуће и није ништа. По оваквом учењу створитељ овога света је непостојећи, непознат, дакле немогућ. Ја сматрам (аутор ове књиге) да је аутор овакве тезе хришћанског веровања

свесно подвалио и зачарао хришћане, написавши им разноразне подвале и лажи саздане на најчуднијим немогућностима. Ипак, њихова лабава догма се учврстила и била је прихваћена, а уствари је то само обмана и пуста прича.

У Старом (првом) завету се каже да је Исус резао нокте и шишао косу, и да се развијао у висину и дебљао се. Па, ако је он створитељ вечни, већ су се раздвојили његова коса и нокти из једне целине и постали прахом и уништени, тако да више ништа није остало од његове телесности. Њихов, вечни створитељ је једним делом нестао, а други је остао какав је и био. Кома је уништен један део, па требало би да то онда утиче и на целину, а ко има део без целине он је ограничен, тј. потребна му је помоћ да се води или носи. Онај ко има таква својства и сам је зависан.

Узвишени Бог, Вечни Створитељ је дао многобројне доказе за оне који су разумом обдарени да Он нема тело, висину, нити целину која има своје делове. Бог Једини је одувек, не може се делити на делове, без недостатака је, довољан је Самом Себи, а све друго је од Њега зависно кроз све врсте облика и

стања. Он је онакав како Сам за Себе каже: „**Ништа Му није слично и Он све чује и све види**“.³⁹

Хришћанима се такође може поставити питање: „Ако верујете да је Исус бог и створитељ који је одувек, па зна ли се онда тачно место и време његовог деловања или се не зна! ? А не могу порећи да у својим Јеванђељима Матеј и Лука изјављују да је Исус рођен у Бетлехему, граду који се приписује Јуди за време краља Родоса, и да је он разапет у време владавине Пилата. Сви они који су били у неком времену и месту морали су имати и своје претече и савременике, као и простор који га окружује. Ко се уклапа у све ово он се убраја и у створења, а када се установи да је нешто створено побије се, дакле и њихова хришћанска теорија да човек може бити стварни Бог који све ствара. Засигурно је тачно да време има своје трајање, и да је време постојало и пре појаве Исуса у што нема ни најмање сумње. Па, како је онда могуће да постоји време пре појаве његовог ствараоца, тј. да место и околина дочекају појаву свога ствараоца! ? То је свакако нешто најчудније што може донети машта у главама људи, а што је

³⁹ Кур'ан, поглавље Договарање, одломак 11.

апсолутно немогуће. Јер, све оно што је рођено у једном одређеном месту и времену је биће настало од бића, а Исус, мир над њим, се убраја у најдража бића Узвишеном Богу, а Бог је Узвишен и чист од онога што Му приписују неверници.

Све што сам овде навео и појаснио уз помоћ Бога, је јасна критика хришћанском учењу и оборивост њихове идеологије. У исто време сам желео истаћи и своју чистоћу тиме што сам изабрао јасну и истиниту веру ислам, следећи најодабранијег Божијег Веровесника Мухаммеда, мир над њим, и молећи Бога Узвишеног да ми подари пуну помоћ у томе, а Он нам је довољан и диван помагач.

Шесто поглавље

О РАЗИЛАЖЕЊУ ЧЕТВОРИЦЕ АУТОРА ЈЕВАНЂЕЉА И ДОКАЗИВАЊЕ ЊИХОВЕ НЕИСПРАВНОСТИ

Знајте, Бог вам се смиловао да се писци четири Јеванђеља разилазе по многим питањима на шта

указују многобројни докази. Кад би били сви на истом мишљењу, кад би истину говорили не би се ни у чему разилазили. Узвишени Бог у Својој часној књизи Кур'ану, објављеној преко Мухаммеда, мир над њим, каже: „...**да је он (Кур'ан) од неког другог, а не од Бога сигурно би у њему нашли многе противречности**”⁴⁰. Разилажења која се могу наћи у Јеванђељима су изразите лажи на Бога, јер све оно што је Он објавио је истина и нема међусобне противречности, док оно што они потурају под Божију објаву, а она у стварности то није указује на очигледну лаж и контрадикцију. На овај начин Узвишени Бог поставља границу између једино сачуване објаве Кур'ана и других Његових објава које су људи искривили, а Он је Мудар и Он све зна.

Примери искривљених текстова која наводе у својим Јеванђељима:

Јован у свом Јеванђељу у тринаестом поглављу наводи како је Исус рекао апостолима за време док је вечерао са њима оне ноћи у којој су га Јевреји узели: „Истину вам говорим да ће један од вас да ме изда, на што му Јован рече: „О господине, ко је тај”? На то

⁴⁰ Кур'ан, поглавље Ен-Ниса, одломак 82.

Исус одговори: „Онај коме дам комад намоченог хлеба“, након чега га је пружио Јуди Искариоту, тј. он је тај који га је издао Јеврејима.

Марко у четрнаестом поглављу свога Јеванђеља наводи да је Исус њима рекао: „Један од вас који једе са мном из зделе ће да ме изда“.

У двадесет и трећем поглављу Матејевог Јеванђеља се каже да је Исус рекао да ће да га изда онај ко умочи свој хлеб из Исусове зделе.

У двадесет и трећем поглављу Лукиног Јеванђеља се каже да је Исус рекао: „Издаће ме један од мојих ученика“.

Ово њихово разилажење је очигледно, јер Исус, мир над њим, није четири пута давао различит одговор на једно те исто питање. На овај начин се различито интерпретирао један догађај, тако да је свако од њих четворице изнео своју верзију. Спомињање Јуде Искариота и умакања хлеба одређује и открива суштину овог питања, док тројица од четворице аутора нејасно указују о коме је реч. Ова контрадикторност указује на нетачност сва четири Јеванђеља, а само је истина код Бога.

Матеја такође у двадесетом делу свога Јеванђеља наводи да је Исус након што је изашао из града Хабавуда Јериха, довикнула су га двојица слепаца речима: „О сине Давидов, смилуј нам се и отвори нам наше очи", што је он и учинио, па су слепци прогледали.

Марко у десетом делу свога Јеванђеља наводи да, када је Исус изашао из поменутог града, позвао га је један слепац и Исус му је отворио очи. А познато је по Јеванђељу да је Исус тим градом прошао само једанпут што значи да су нетачни наводи Матејеви о двојици слепаца или Маркови о овом једном слепцу. Тврдњом да су слепци дозивали Исуса речима: „О сине Давидов" указује се на његово људско порекло, што хришћани својом догмом то одбацују. Слепац, дакле није рекао: „О Боже" или „О Божији сине", нити „О Створитељу свих створења", него је рекао: „О сине Давидов", повезујући Исуса, мир над њим, са послаником Давидом, мир над њим, и тиме указујући на сродство Исусове мајке Марије са овом чистом лозом. То је због тога што је Марија, Бог јој се смиловао од потомства Давида сина Ејсера сина Себта Јехузе сина Јакова сина Исака сина Аврамовог, мир над њима.

Следећа необичност је и у томе што наводи Матеја у двадесет и седмом поглављу свога Јеванђеља како је Исус разапет, а са њим су разапета и два криминалца која су му се ругала за време разапињања.

Лука у двадесет и трећем делу свога Јеванђеља наводи како је један од двојице криминалаца вређао Исуса рекавши му: „Ако си ти уистину Исус, спаси себе и нас од овога"! Други разбојник је укорио првога речима: „Зар се ти Бога не бојиш, а знаш да га је задесило исто као и тебе?! Ти и ја заслужујемо ово што нам чине, а он то не заслужује". Затим се обратио Исусу: „Господине мој, сети ме се када доћеш у своје царство", на што му Исус рече: „Заиста ћеш ти бити са мношвом тога дана у Рају". Овде је примећена очигледна контрадикторност, јер Матеја наводи да ће оба криминалца отићи у Пакао због тога што су вређали Исуса, док Лука једном од њих обећава Рај. Међутим, ниједно ни друго није тачно, јер Исус уопште и није разапет.

Јован, за кога кажу да је присуствовао распећу, каже у свом Јеванђељу да су лопови разапети заједно са Исусом; један је био са његове

десне, а други са леве стране, не спомињући ишта од наведеног. И ово је очита протвечност!

Од следећих необичности споменућемо и наводе Матеје који у двадесет и првом поглављу свога Јеванђеља каже како је Исус узјахао магарицу кренувши према Јерасалему, а уобичајено је да су неки веровесници користили јахаће животиње: „Видите, долази ваш краљ јашући на магарици“!

А Марко у једанаестом поглављу свога Јеванђеља каже како је Исус јахао на малом магарету, а не да је јахао на одраслој магарици.

Лука у деветнаестом поглављу свога Јеванђеља наводи да је јахао на магарици, слично како каже и Матеј.

Јован у дванаестом поглављу свога Јеванђеља наводи како је Исус јахао на малом магарету, како каже и Марко.

Погледајте, Бог вам се смиловао у очигледно разилажење у наведеном случају да је Исус јахао магареће младунче, а како би он као посланик оптерећивао тако младу и слабу животињу!

Необично је и то што Матеја у двадесетом поглављу наводи како је Марија, супруга Забедајева дошла Исусу и замолила га да њена два сина седну са његове десне и леве стране Исусовог престола.

А Марко у десетом поглављу каже да су два сина Исусове тетке (а она је мало пре поменута жена) тражили од Исуса; „О учитељу, хтели смо да нешто учиниш за нас", а он их је упитао: „Шта желите"? Они рекоше: „Подари нам добро тиме што ће један од нас сести с твоје десне, а други са леве стране".

А што се тиче Луке и Јована ниједан од њих у својим Јеванђељима уопште не спомињу овакав догађај о двојици браће, нити њихове мајке, иако се за Јована каже да је стално био присутан у друштву Исусовом, све до његовог напуштања овога света. Ова контрадикторност је итекако уочљива, јер Матеја наводи да је тражила мајка, Марко каже да су то тражила браћа, док друга двојица аутора Јеванђеља уопште не спомињу овај догађај.

У склопу оваквог њиховог разилажења је и следеће: Матеја у деветом поглављу свога Јеванђеља наводи како су Јованови ученици рекли Исусу:

„Зашто ми и фаризеји постимо, а твоји ученици не посте“?

Док Лука у петом поглављу свога Јеванђеља наводи како су књижевници и фаризеји питали Исуса: „Зашто Јованови ученици посте, а твоји не посте, него једу и пију“? Овдје је очит несклад, јер се у првом тексту спомињу фаризеји као постачи, где питање постављају Јованови ученици, а у другом тексту ти који постављају питање, уз додатак Левија⁴¹ и књижевника су фаризеји, а о себи нису рекли ни речи по питању поста или једења.

Такође је чудно и то што наводи Матеја у трећем поглављу свога Јеванђеља када каже како је „Јован јео скакавце и мед“, а што је у супротности својих навода у једанаестом поглављу када је Исус рекао људима: „Дошао вам је Јован који није јео и пио, па рекосте да је лудак; дошао је син човека који једе и пије, а они кажу: „Гле изјелице и пијанице“. Значи, несклад је у томе што Матеја на једном месту говори о Јовановом једењу и пијењу, а на другом месту се наводи супротно.

⁴¹ У арапском тексту он се спомиње као Јахја ибн Зекерија.

Поред овога и у претходном тексту хришћани износе и доказ против самих себе тако што су навели Исусове речи где он за себе каже да је људско биће које једе и пије, чиме потврђују да је он човек коме је, свакако потребна и храна и пиће. Јер, храном, тј. јелом и пићем човек изграђује своје тело, а то му је неопходно за његов опстанак и развој. У исто време овим се побија божанско порекло Исуса, мир над њим, а Бог је Узвишен од онога што Му се приписује.

Од њихових контрадикторности је и оно што наводи Јован у петом поглављу свога Јеванђеља, где каже да је Исус рекао Јеврејима: „Заиста ме је послао мој отац и он сведочи за мене. Ви нисте никада чули његов глас, нити видели његов лик“. Ове речи о гледању и слушању би могле бити близу истине из говора Исуса, мир над њим. Међутим, супротставио му се Матеја, наводећи неверничку изјаву у седамнаестом поглављу свога Јеванђеља како се Исус попео на брдо обрасло папратима, а са собом је повео Петра, Јакова и Јована. Том приликом су се задржали на врху горе када је лице Исусово засјало попут сунца. Нису могли гледати у њега, а чули су глас оца са неба који је говорио: „Ово је мој љубљени син којег сам одабрао за себе, слушајте га и верујте му“.

Такође и Марко ово наводи у деветом поглављу свога Јеванђеља.

Јован у четрнаестом поглављу наводи да је Исус рекао апостолима: „Ви сте упознали мога оца и видели сте га, на што Филип, један од апостола упита: „Господине, како то да смо видели оца"? Исус одговори: „О Филипе, толико сам дуго са вама, упознали сте ме, а онај ко је видео мене, видео је и мог оца". Ово су, нажалост њихова разилажења и искривљено веровање.

Коментаришући њихове наводе могу се приметити несклади у много чему, као нпр: Јован наводи о Исусу како Онај који га је послао сведочи да је истина Исусово посланство (дакле говори), а онда кажу да Њега нико не може видети, ни чути!

Исто тако поменути Јован наводи Исусове речи упућене апостолима: „... видели сте мог оца и упознали сте га, јер ко је видео мене, видео је и мог оца."

Затим и Матеј у својој причи о Исусу на брду са тројицом ученика наводи да су чули глас оца, тј. Узвишеног Господара људи, па кажу како се Бог обратио речима: „Ово је мој син", а Боже сачувај да

обична створења, мимо посланика могу чути говор Бога, Узвишен је Он од помисли да има сина, па како да сведочи онда за Исуса да му је он син!?! Све је то потвора и лаж на Јединог Бога, Узвишеног Бога као и лаж на Исуса, мир над њим. Сва та измишљотина уништава хришћанско веровање и квари прави лик Исусов, који, дакле никако не може бити син Божији. Бог их је пустио да се запетљају у разноврсне контрадикторности, а ето неће да схвате у шта су се запетљали!

Седмо поглавље

О ЛАЖИМА КОЈЕ ПРИПISУЈУ ИСУСУ, МИР НАД ЊИМ

Хришћани неверници лажу у многим стварима на Исуса, мир над њим, Бог га сачувао од свега онога што му приписују.

У двадесет и другом поглављу свога Јеванђеља Лука наводи да је Исус рекао апостолима да сотона жели да их одврати од праве вере, а потом се обратио Петру: „Молићу се за тебе да ти сотона не науди и да

ти се учврсти вера". Након тога Петар је изневерио и изопачио се од Исусове вере за врло кратко време, док су сви остали апостоли остали верни Исусу.

Погледајте, молим вас у то чудно излагање које наводе за чистог веровесника Исуса, мир над њим, а још кажу и да је Божији син, а онда се спомиње издвојено један од ученика (Петар) између свих осталих, а Исус му, као чини молитву да буде сачуван од сотоне. Тај исти Петар га издаје, док сви остали остају уз њега. Је ли икако могуће заобићи ту необичност и неверовање и је ли икако могуће тако слагати на посланика Исуса, мир над њим? Хришћани сами западају у кучине својих лажи на Исуса, мир над њим, а он, уистину, ништа није рекао што се коси са чистом и здравом вером у Јединог Бога.

У петом поглављу свога Јеванђеља Јован наводи како је Исус рекао Јеврејима: „Заиста вам кажем да син не може ништа учинити, сем онога што види да му и отац чим". Познато је да је Исус, мир над њим, јео и пио и да су из њега излазиле фекалије (обављао је потребе), али никада није могао видети „оца" да чини такво нешто, јер је Он-Бог, Узвишен и Њему ништа не треба и само је Он Једини Бог. Исус, мир над њим, уосталом није ни рекао оно што му

Јован приписује, него је то Јован измислио и тиме је слагао на посланика. Занимљиво је и то да тројица других аутора Јеванђеља такво нешто уопште не спомињу.

У седамнаестом поглављу Ивановог Јеванђеља такође се наводи како је Исус пред своју смрт молио: „Боже мој, ја знам да Ти увек удовољаваш мојим молбама, па Те молим да спасиш моје ученике од свих недаћа овога и онога света“, а код већине хришћанских учењака је став да су многи Исусови ученици погинули од мача или били разапети, или су били мучени гуљењем коже и другим патњама. Боже сачувај, да таква молба буде од стране Исуса, мир над њим, да спаси његове ученике на оба света а да након тога доживе страшне патње и овакав начин умирања, иако, како кажу да је Исус рекао да му Бог све удовољава. Још је Јован овде остао усамљен у својим наводима, јер остала тројица (Матеј, Марко и Лука) ништа од тога не наводе.

У петнаестом поглављу Јован такође наводи како је Исус рекао о Јеврејима: „Да нисам чинио чуда каква пре мене нису други чинили, не би они толико греха имали“. Боже сачувај, да Исус, мир над њим, тако нешто каже када засигурно зна каква је све

Мојсије, мир над њим, велика чуда чинио Божијом одредбом, а такође и Илија, мир над њим, и Елизеј, а живели су пре Исуса, мир над њим. Обојица су Божијом одредбом оживљавали мртве, Елизеј је оживљавао и мртве, попут Исуса, мир над њим, па како би онда Исус, мир над њим, рекао да је дошао са чудима каква нико пре њега није чинио!? Нажалост сву ту лаж је Јован изнео на Исуса, мир над њим, док остала тројица аутора Јеванђеља ништа о томе не говоре. У десетом поглављу Марко наводи како је Исус рекао: "Ко ради мене остави своју кућу, њиву или шта друго, добиће сто пута већу награду на овоме свету, а на ономе свету рајске вртове".

А у деветнаестом поглављу свога Јеванђеља Матеја каже: „...да ће да буде стоструко награђен и да ће да добије оносветску награду...“, без спомињања награде овога света.

Лука у осамнаестом поглављу каже да ће: ... добити више него што је дао", не спомињући конкретну награду овога или онога света, али све је то потвора на Исуса, мир над њим, јер је велики број оних који су ради Исуса, мир над њим, жртвовали куће, радње и друге вредности за његово време, па нису добили на овоме свету стоструку награду, а ни

мању од тога. Исус, мир над њим, им такво нешто за овај свет сигурно није обећао, него је то очигледно на њега изнесена лаж.

Једна од следећих необичности је и у ономе што износи Матеја у деветнаестом поглављу свога Јеванђеља да су фаризеји питали Исуса: „Да ли је допуштено човеку отпустити своју жену из било којег разлога"? А он им је одговорио: „Зар нисте читали у Тори да Онај који је створио мужа и жену рекао је: „Због жене муж оставља и оца и мајку како би се сјединио са женом и како би њих двоје постали једно тело". Ово наведено је лаж на Исуса, мир над њим, као и на ранију Божију књигу Тору, јер Узвишени Господар то није објавио. Постоји предаја у којој се казује о стварању Адам, мир над њим, како је за време његовог сна Бог створио жену од његовог ребра, па када се пробудио и кад је угледао, рекао је: „Због ње ће човек остављати свога оца и мајку и биће са својом женом једно тело". Боже сачувај, да је Исус, мир над њим, нешто приписао Тори коју је сигурно познавао, као и Јеванђеље, па није могао ништа више рећи од онога што је сам Бог у њима објавио. Али, Матеја је на Исуса, мир над њим, слагао, док остала тројица овако нешто не спомињу.

Јован у трећем поглављу свога Јеванђеља наводи да је Исус рекао: „...и нико се није успео на небо, осим онога који је сишао са њега". И ово није тачно и то је потвора на Исуса, мир над њим, јер у Старом завету стоји да су се Хенок и Илија, мир над њима, уздигли на небо, а нису били од оних који су пре тога дошли са неба - него су рођени, развијали се и живели на Земљи све док се нису уздигли на небо. И у Јеванђељу се, такође, за њих двојицу наводи да су се уздигли на небо, а пре чега нису дошли с неба. И Мухаммед, мир над њим, се уздигао на небо у ноћи Ми'раца, а да пре тога није сишао са неба. Јасно је, дакле, да је Јован потворио Исуса, мир над њим, по наведеном питању, а опет, остала тројица аутора Јеванђеља не бележе ову наводно Исусову изјаву. Па, и кад би неко од хришћана рекао да је могуће само духовно уздигнуће, косили би се са наводима Старог завета и Јеванђеља у којима се говори о уздигнућу посланика и телом и духом како је било и са Мухаммедом, мир над њим. Ако би, пак, хришћани рекли да је Исус, мир над њим, мислио на душе људи које су напустиле њихова тела, опет би запали у замку, јер душе верника одлазе на небо, а душе неверника не, већ у Пакао. Хришћански наводи отпадају и због тога што се њихови наводи темеље

уопштено за свакога, па због тога се и то, као и Јованов горњи навод сматрају лажима на Исуса, мир над њим. У двадесет и првом поглављу Матејевог Јеванђеља наводи се како се Исус запутио својим ученицима. Био је гладан и када је угледао смокву поред пута, хтео је да је убере и поједе. Када на дрвету није пронашао плодова, проклео је дрво да никада више не роди и оно се у том часу осушило.

Марко у једанаестом поглављу свога Јеванђеља такође наводи овакав догађај, али уз додатак да се то десило ван сезоне смоквиног рађања. Па, погледајте, Бог вам се смисловао како Божијем посланику Исусу, мир над њим, приписују овакав један поступак, да посеже за туђим плодовима, па и ван његове сезоне, а то је нешто што не би учинило ни малолетно дете, па можда ни луд човек. Затим кажу да је Исус проклео дрво које се одмах осушило, па какав је то грех једног дрвета, па да на такав начин буде кажњено!? Нема сумње да дрво може да буде у приватном власништву, као и у јавном добру за сваког пролазника. Ако би, пак, било приватно власништво засигурно Исус, мир над њим, са својом великом побожношћу и високим етичким вредностима не би посегао за воћем без дозволе власника исте. А, ако би дрво припадало општом

(јавном) добру за људе, ни тада Исус, мир над њим, не би проклињао дрво да се осуши, чиме би спречио да буде од опште користи људима. Јер, Бог је све Своје посланике упутио на благ и милостив однос према створењима и никако другачије.

Горе наведено од стране Матеја и Марка само објашњава неистину која се приписује Исусу, мир над њим.

Осмо поглавље

О НАПАДИМА ХРИШЋАНА НА МУСЛИМАНЕ

Један од значајнијих приговора хришћана муслиманима јесте то што се здрави и способни муслимани жене. Хришћани, ви сте јединствени у својој вери кад је реч о Давиду, мир над њим, који је био Божији посланик и краљ, а позиција посланика је већа и часнија од било чега у чему се слажемо и ми и ви. У Тори се каже да је Давид оженио стотину жена и да су му оне родиле више од педесетеро мушке и

женске деце. Соломон, мир над њим, је оженио хиљаду жена, како наводи Тора, а и ви тврдите да је та књига од Бога објављена. Такође, сви су се Божји посланици женили и имали су децу, осим Исуса и Јована сина Захарија, мир над њима. У Тори стоји да је човеку дозвољено оженити онолико жена колико је човек у стању да их издржава. А ви хришћани не верујете у брак онако како га је Бог прописао у Тори, нити у Јеванђељу, него сте се ухватили за оно што је навео Павле, а неки од вас га и до положаја посланика уздижу, а он је тај који вам је забранио да човек не може имати у животу више од једне жене. Па, ако умре, може је заменити друга. Одредио вам је и да свештеник може оженити само девојку, а удовицу не, а ако му жена умре, забрањена му је друга женидба. Јасно је да сте у својој вери по овом питању дошли у супротност са оним што су чинили посланици, а разишли сте се и у погледу онога што је Павле рекао, да се свештеник може оженити само девојком. Ви сте забранили свим свештеницима да се жене, а убедили сте своје групе и присталице да је то слеђење праве вере. Завидите добрим муслиманима што они чине по питању женидбе. Ваши учењаци знају да је то текстом светих књига допуштено, као што је то Узвишени Бог подарио и припадницима ислама

чистим и толерантним односом у чему им Створитељ не чини потешкоће. Посланик ислама, мир над њим, је рекао: „**Нема монаштва у исламу**“.⁴²

Такође је рекао: „**Жените се и множите се и ја ћу се поносити вашим бројем у односу на друге заједнице**“.⁴³ Па, муслимани ће женидбом и рађањем деце бити награђени, јер тиме чине оно што је радио и њихов Посланик, мир над њим.

Хришћани се муслиманима изругују и због њиховог обрезивања, а може им се рећи да и они у Јеванђељу кажу да је Исус био обрезан. На дан његовог обрезивања ви хришћани правите велики празник, па како онда тако гледате на муслимане који обављају оно што је и „ваш“ посланик радио.

Такође, ви тврдите да је Аврам, мир над њим, као и сви остали посланици био обрезан и да је Бог наредио обрезивање у Старом завету (Тори). Ово, дакле приписујете као ману другом, а у суштини је то доказ против вас, јер сте прекршили пропис вашег посланика по питању обрезивања, а супротставили сте се и обичају свих осталих посланика. Свако ко се

⁴² Види; Ахмед б. Ханбел, 6/236.

⁴³ Преноси Ибн Маџе и Бејхеки.

противи деловању Божијих посланика у ономе што је Бог одредио он сходно томе не верује у Бога и Његове посланике.

Хришћани критикују муслимане и у погледу веровања да ће становници Раја јести и пити. Па, како то поричете кад вам и Матеја у двадесет и шестом поглављу свога Јеванђеља наводи како је Исус рекао својим ученицима за време када су га ухватили Јевреји по хришћанском веровању: „Уистину вам кажем да ћете заједно са мном јести и пити у Рају“. Такође је познато учењацима хришћанства да је Адам, мир над њим, са својом женом Евом јео плодове са дрвета што је било разлогом њиховог протеривања из Раја. Овако стоји и у Старом и у Новом Завету, па како могу порицати да нема хране у Рају!? Они то тумаче тако што мисле да свако ко једе и пије, треба да из себе избацује измет и нечистоћу, а у чистом Рају тога нема. Они не знају да нам је наш посланик Мухаммед, мир над њим, рекао како ће становници Раја јести и пити, али и то да ће из њих излазити само нешто попут зноја, али који ће мирисати дивним мирисима. Такође, они неће пљувати, слинити, мокрити, нити ће се препирати.

Сви Божји посланици и све Божије књиге говоре о разноврсном воћу у Рају, о птичијем месу и о свему што становници Раја пожелеле. Уколико би то било становницима Раја забрањено уживати, а у то гледати, онда би они били паћени таквим стањем. Боже сачувај, таквог веровања, јер оно води ка неверничком ставу људи који кажу да ће проживљење бити искључиво духовно, а не и телесно. Хришћани нису баш изричито рекли да тако верују, него се то може закључити из њиховог става да ће само душе уживати рајске благодати, док тела немају потребе за храном коју је Бог обезбедио. Очигледно је да су им неусклађени ставови логике и вере.

Следећа замерка муслиманима од стране хришћана јесте казивање о рајским дворцима, њиховим драгуљима и томе слично. Могло би им се одговорит тако што би рекли да и хришћани имају књигу коју зову „Светло светаца“. То је прича о Џону Енцилу како је једног дана прошао поред двојице богатих младића на којима је била одећа од свиле, а имали су слуге и пратњу. Подсетио их је на паклену ватру и припретио њома, све док нису одлучили да напусте то место и да следе поменутог Џона, остављајући сво богатство својим слугама. Након извесног времена поред њих су прошле њихове бивше

слуге у новој одећи и са својим слугама. Ражалостили су се и покајали због онога што су пропустили на овоме свету и то их је тиштило. Када је то Џон схватио упитао их је: „Покајали сте се и жалите за оним што сте пропустили на овоме свету“? А они одговорише: „Да, нисмо смогли снаге да то издржимо“. Затим им он рече: „Идите доле до потока и донесите ми камења из њега“. Након што су му га донели он их стави под своју одећу, а затим их извади, кад оно сво то камење се претворило у скупоцено, драго камење. Онда им рече: „Идите на трговиште, па продајте то и купите шта желите, биће више него што сте имали. Али, нека знате, нећете имати нимало удела у Рају, јер сте продали свој део за овосветску брзу и пролазну корист“. Док су они о томе разговарали дошла је једна група људи носећи са собом мртваца. Тражили су од Џона да га оживи, на што је он рекао: „Устани, о ти мртви, уз помоћ Узвишеног Бога“, и мртац оживљен устаде. Тада му Џон рече: „Обавести ову двојицу шта су пропустили од рајских награда“. Оживљени им рече: „Чекали су нас у рају прекрасни дворци, окићени разнобојним драгуљима. Дужина и величина двора је толика и толика“. Када су то младићи чули, покајаше се и опет оставише све што су имали и наставише да следе

Цона, следећи Исусову веру све до краја свога живота.

Ви хришћани у поменутој књизи говорите такође о неком човеку кога сматрате једним од великих и добрих светаца; како су му долазили анђели сваки дан и доносили му храну из раја у златном посуђу. На себи је имао свилене пешкире, а на пешкирима цвеће разноврсних боја. Па како можете порицати постојање злата, свиле, цвећа и хране у Рају!?

Ово казивање је доказ против вас, осим онога што преносе друге свете књиге с којима се слаже већина учених, верских великодостојника, али ви то поричете и правите се да не знате.

Такође, та књига говори о човеку како су му долазили анђели сваки дан доносећи му из раја разноврсну храну, ујутру и увече. Једнога дана посетио га је један добри човек познат по имену свети Павле роб. Тоба дана су дошли анђели и донели су му дуплу количину рајске хране у посуду од злата, прекривеном свиленим пешкирима.

У хришћанским књигама има много оваквих примера, али сам ја то скратио да не бих био

преопширан, а све то порицати могу само они који су памет изгубили.

Хришћани приговарају муслиманима и због тога што дају имена по именима Божијих посланика, мир над њима. Зашто нам то приговарате када је то знак нашег поштовања и части према њима, а и сви су они потомци Адама, мир над њим. Зашто не погледате на себе кад сте спремни да дајете имена људима по именима Божијих анђела: Гаврило, Михаило, Азрил..., а немате одговора на то. Срећа и успех је само онима који верују у Узвишеног Бога.

Девето поглавље

О ПОТВРДИ ПОСЛАНСТВА ПОСЛАНИКА МУХАММЕДА - МИР НАД ЊИМ

Знајте, Бог вам се смиловао да је посланство Мухаммеда, мир над њим, потврђено кроз све књиге које је Узвишени Бог достављао људима, а и сви посланици су га најављивали.

Тако се на пример у шеснаестом поглављу прве књиге Торе - а он је састављен из пет делова који чине једну свету књигу - спомиње како је Хагара побегла од Саре, жене Аврама, мир над њим. Бежећи од ње она је те ноћи угледала анђела који јој се обратио речима: „Шта желиш и одакле си дошла?“ Она одговори: „Побегла сам од Саре“, а анђео поново рече: „Врати јој се и буди јој послушна, јер ће те Бог обдарити многобројним потомством. Ускоро ћеш занети и родићеш дете које ће се звати Јешмаел, а то је због тога што си према Богу исказала своју скрушеност. Син ће ти бити од угледних људи, његова рука ће бити изнад свих, а руке свих људи ће бити покорно испружене према њему, а под његовом управом ће бити велики део земље“, крај навода из Теврата.

Познато је да Јешмаел, мир над њим, а и његова деца нису управљали великим делом земље, али се овде жели указати на величину његовог потомка, нашег посланика Мухаммеда, мир над њим, јер, његова вера је била вера ислам управо та која је, „освојила“ већи део земље и стално се повећавала, а његови следбеници су се ширили и на Исток и на Запад. За ово знају учени Јевреји и њихови рабини, али то скривају од обичног народа, чиме су зарадили

да их је Бог Узвишени проклео и понизио - сачувај нас Боже њиховог стања!

Такође се може навести и оно шта се каже у осамнаестом поглављу Торе, када се Узвишени Бог обратио Мојсију, мир над њим: „Реци Израилићанима да ћу им у каснијем раздобљу послати посланика као што си ти, биће од потомака ваше браће. А ко не буде слушао Моје речи које ћу преко њега слати, Ја ћу му се осветити (казнићу га).“ Овај текст указује на то да онај који ће се појавити у касније доба неће бити баш од Израелићана, а последњи међу њима био је Исус, мир над њим, тако да није могао нико други бити до Мухаммед, мир над њим, из тог братског потомства. Он припада директном роду Јешмаиловом. Јешмаел је брат Исака (Исраила), мир над њим, сина Аврама, мир над њим. А Исак, мир над њим, се сматра оцем Израелићана, а то је оно њихово међусобно братство које се помиње у Тори. Кад би та радосна најава била за посланика из редова Израелићана, онда не би било потребе наговештавати да ће бити од њихове браће. Јевреји су сагласни да ниједан посланик после Мојсија, мир над њим, није био сличан њему, а под том сличношћу подразумевају да није дошао ниједан којег би тако следили после њега. Та сличност припада искључиво Посланику Мухаммеду, мир над

њим, јер он припада братском Арапском народу потомцима Јешамела, мир над њим. Послање са Божијим законом којим су дерогирани ранији закони достављени народима, па је са те стране сличан Мојсију, мир над њим, чак је и одабранији од њега, као што је, уосталом, и од свих осталих посланика, нека је мир над њим.

У тридесет и трећем поглављу Торе се каже: „Да је Узвишени Господар дошао од Тури Синаа (Синајске Горе) и упутио се нама из Саира, затим се појавио са планина Фарана. Са Његове десне стране су заставе светих. Планине Фарана су подручја Мекке и Хиџаза. Иначе Фаран је име једног од владара народа Амалика⁴⁴ који су поделили територију. Тако је Фаран узео област Хиџаза и околине, па се стога сав тај крај назвао по његовом имену.”

У Тори се каже да је Бог дошао са Тури Синаја, а реч „дошао” је у значењу појаве Његове вере и Његове Једноће - нека је Узвишен! То значи да је Он доставио Мојсију, мир над њим, објаву на Синајској Гори. Појављивањем са Саира - Сиријских Гора - достављена је објава Узвишеног Исусу, мир

⁴⁴ То је изумрли народ који је некада живео на југу Палестине.

над њим. Појавом са планина Фарана жели се рећи да ће она доћи и употпунити веру ислам из Мекке у Хиџазу, преко нашег посланика Мухаммеда, мир над њим, којем је достављена последња објава. А када се каже „са заставама часних који ће му бити с десне стране" мисли се на добре људе, асхабе, другове Мухаммеда, мир над њим, јер они су увек били с његове десне стране и нису га никада напуштали, нека је Бог задовољан њима.

Један од следећих примера је и што су се четворица аутора Јеванђеља сложила у наводима како је Исус рекао својим ученицима, пред одлазак на небо: „Заиста идем своје оцу и вашем оцу, своје Богу и вашем Богу и наговештавам вам долазак посланика који ће доћи после мене, а зваће се Параклит. То је име на грчком језику, а преведено на арапски значи хваљени (Ахмед), као што и каже Узвишени Бог у Својој Часној Књизи: „**А када Исус, син Маријин рече: „О синови Израилови, ја сам вам Божији посланик да вам потврдим пре мене објављену Библију и да вам донесем радосну вест о Посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи...**“⁴⁵ У латинском језику се каже Бираклис, што

⁴⁵Кур'ан, поглавље Бојни ред, одломак 6.

је, такође, најаву часног имена, а што је било и основни разлог мог прихватања ислама, као што сам то рекао и у уводу ове књиге.

Јован, такође, наводи у петнаестом поглављу свога Јеванђеља да је Исус рекао Параклит, којег ће послати мој отац пре Задњег дана, а који ће вас свему поучити. А тај Параклит је наш Посланик Мухаммед, мир над њим, и он је тај који је поучавао људе свему што му је објављено од Узвишеног Бога кроз Кур'ан Часни, а у коме се налази знање давних и каснијих народа. Ништа није било, а да није тачно и прецизно доставио све оно што му је од Узвишеног Бога објављено. Након Исуса, мир над њим, није био нити један посланик који би могао носити оваква својства, осим Мухаммеда, мир над њим, па се зато на њега и односи радосни наговештај. А они хришћани који то поричу, којима се овај наговештај о Мухаммеду, мир над њим, не свиђа, биће одговорни пред Узвишеним Богом.

Занимљиво је, такође, да Јован у петнаестом поглављу свога Јеванђеља наводи да је Исус рекао: „Параклит је онај кога ће послати мој отац после мене и неће говорити од себе, него ће вам се обраћати само са истином, обавештаваће вас о догађајима и

тајнама." Овакав опис одговара само нашем Посланику Мухаммеду, мир над њим, сходно свим његовим својствима, а порицати могу само безвредне особе, ускраћене приступу вратима Божије милости.

Што се, пак, тиче тога да Мухаммед, мир над њим, не говори из хира - онако од себе, него да говори само истину која му се објављује, то потврђује Узвишени Бог и томе је сагласан сав исламски свет.

Што се тиче његовог познавања догађаја и тајни о којима је реч, о томе су већ написана многа дела која објашњавају ову тематику. Међу њима је и дело „Еш-Шифа" од Ебул-Фадла Ијада⁴⁶, великог исламског правника и учењака у којем се на убедљив начин износе поруке за оне који су умом обдарени.

Мухаммедово, мир над њим, посланство потврђују и друге књиге објављене ранијим посланицима, нека је мир на све њих, као што то чини и Давид, мир над њим, у Зебуру у деведесет и другом делу, кад каже: „Заиста ће он управљати од мора до мора и земљама које реке пресецају. Долазиће му

⁴⁶Његово пуно име је Ијад ибн Муса ибн Амрун Ес-Севти. Умро је 1149. / 544. хиџретске године.

владари Јемена и драгих подручја са поклонима. Покориће му се владари, прихватајући његову вера и вођство. Молиће се за њега у сваком времену, желећи му свако добро сваки дан. Засијаће његово светло из града попут траве која преплави земљу. Биће спомињан и величан до века векова, а име му је постојало пре имена сунца".

Сва наведена својства припадају само нашем Посланику Мухаммеду, мир над њим, а све што постоји то потврђује. На свету не постоји особа којој би припала та својства осим њега. Ако би тражио и међу другим посланицима, не би пронашао икога међу њима коме би се приписала оваква висока својства, која су се приписала Мухаммеду, мир над њим. Јеврејски и хришћански учењаци знају да сва наведена својства припадају искључиво Божијем Посланику Мухаммеду, мир над њим, али они то прикривају из своје злобности које се држе од памтивека.

Даље, истински посланик⁴⁷ у трећем делу своје књиге наводи: „У задње време ће доћи Господар из правца Кибле и Свети човек од планина Фарана".

⁴⁷Мисли се на Давида, мир над њим.

Долазак „Господара Узвишеног“ јесте долазак Његових речи и објаве, а „свети човек“ је наш Посланик Мухаммед, мир над њим, а појава из правца Фарана означава правац Мекке и Хиџаза.

Он, такође, наводи у четвртом делу своје књиге: „У задње време ће се појавити милостиви народ који ће изабрати племенито брдо на којем ће величати Узвишеног Бога. Сакупљаће се на њему долазећи из свих крајева, како би обожавали Једног и Јединог Бога, не приписујући Му икаква друга“. Ово брдо које се спомиње је без сумње Арефат, а милостиви народ су следбеници Мухаммеда, мир над њим, а окупљање на том племенитом брду је окупљање ходочасника на Арефату за време ходочашћа а њихов долазак је, заиста, из свих крајева света.

У четрдесет и другом делу књиге посланик говори и ово: „ Заиста ће Узвишени Господар у Задњим временима послати Свога роба којег је посебно одабрао за Себе. Слаће му поузданог анђела који ће га поучити вери, а посланик ће поучавати људе оним чиме ће га анђео поучити. Судиће људима само по правди и истини. Оно што буде људима говорио биће светло помоћу којег ће људе извадити

из тмине у којој се буду налазили. Ето, упознао сам вас с оним што је мене Узвишени Господар упознао".

Све су ово, Бог вам се смисловао својства нашег Посланика Мухаммеда, мир над њим, јасна и потпуно тачна. Јер, он је тај којег је послао Узвишени Бог у Задње време, након што га је одабрао за Свога миљеника и најдражег Свога створења. Слао му је поверљивог анђела Гаврила, мир над њим, који га је подучавао вери, а што је у основи достава Божије објаве Кур'ана, као и суннета који су постали основа исламског учења.

Мухаммед, мир над њим, је потпуно доставио све оно што му је наређено од Узвишеног Бога, што значи да је он тај посланик који подучава људе оним чиме је он научен од анђела Гаврила, мир над њим. Он је тај који је људима судио по истини и правди. Заиста, све што је преко њега наређено, као и оно чему је он позивао, или шта је забрањивао, указује на исправан пут у чему се слажу сви здрави умови.

А порицати његово посланство могу само неверници, тврдоглави и охоли. Такви ће бити повезани ђаволским узетом и одведени до коначне пропасти. Светло помоћу којег ће Посланик, мир над

њим, извадити људе из тмине јесте Кур'ан Часни којег му је послао Узвишени Бог. Говор овог Посланика указује на најјасније доказе и потврду да је он Мухаммед, мир над њим, заиста Божији Посланик.

Када бисмо све наводили шта говоре свете књиге ранијих посланика на ову тему и ова књига би се одужила. Желео бих написати засебну књигу која ће искључиво садржавати радосне наговештаје ранијих посланика управо о овој тематици.

Довољан нам је само Бог, а диван ли је Он заштитник! Нема никакве промене, нити снаге до Великог и Узвишеног Бога. Нека је мир на нашег драгог посланика, веровесника Мухаммеда племенитог и на његову часну породицу и другове, прве и последње и нека је трајан мир све до Судњег дана!

Хвала Бог, Господару свих светова!

СВЕШТЕНИЦИ - МИСИОНАРИ НОВИЈЕГ ДОБА⁴⁸

Др. Цералд Ф. Диркс, бивши свештеник, ђакон Уједињене Методистичке цркве, магистрирао је Богословље на Харварду и докторирао психологију на Универзитету у Денверу. Аутор је дела „Крст и Ислам“, међурелигијски дијалог између ислама и хришћанства. Објавио је преко шездесет чланака из области клиничке психологије и преко сто педесет чланака о Арапским коњима. Он, између осталог каже:

„До моје седамнаесте године када сам постао бруцош на Харварду, моја одлука да постанем свештеник се учврстила. На првој години студија одабрао сам двосеместралну компаративну религију коју је предавао Кантвел Смит, чија је специјалност била ислам. Током тих предавања пуно сам мање пажње посвећивао исламу него другим религијама, као што су Будизам, Хиндуизам, пошто су ми се те религије учиниле више езотеричне и чудне. У поређењу с тим ислам ми се учинио сличан мојој

⁴⁸Ово су одломци из књиге "Former Christian Priests and Missionaries who have Embraced Islam" од аутора Абдуллаха Ал-Фарука, бившег хришћанског свештеника.

религији, хришћанству. Због тога се нисам пуно посветио томе колико сам можда требао, али се сећам да сам писао семинарски рад на тему: "Концепт објаве у Кур'ану". Због ригорозних академских стандарда и захтева тог предмета сакупио сам малу библиотеку од око пет књига о исламу, а све су била дела немуслимана и све су ми оне биле од користи двадесет и пет година касније! Такође сам добио и два различита превода значења Кур'ана на енглеском језику које сам прочитао за време студирања.

Тог пролећа Харвард ме именовало Холис учењаком, што је значило да сам био један од најбољих пред-теолошких студената на том колеџу. На лето, између прве и друге године на Харварду радио сам као млади свештеник у прилично великој Уједињеној Методистичкој цркви. Већ следећег лета добио сам дозволу да држим проповеди у У.М. цркви. Након што сам дипломирао на колеџу на Харварду 1971. уписао сам Харвардову школу Богословља и ту сам магистрирао 1974. године. Претходно сам био унапређен у ђакона у У.М. цркви 1972. године, а потом сам добио Стеварт стипендију од те цркве као додатак на моју Харвардску стипендију.

Током мог образовања за богослова такође сам завршио и двогодишњи програм за болничког капелана у болници Петер Бент Бригхам у Бостону. Након што сам дипломирао на Харвардском студију Богословије (магистрирао) лето сам провео служећи у две Методистичке цркве у руралном делу Канзаса, где је посећеност толико порасла да то није било забиљежено у протеклих неколико година.

Има помало и ироније у чињеници да су будући свештеници за које се сматрало да су најбољи, најбистрији и велики идеалисти били изабрани за најбоље богословско образовање, оно које је нудила Харвардска школа Богословије. Иронија је то што таквим образовањем богослову се предочи толико стварних историјских „истина“, као што су:

- Формирање ране цркве и главне тенденције, па како је она била обликована геополитичким околностима.

- „Оригинално“ читање разних библијских текстова од којих су многи у оштром контрасту са оним што већина хришћана прочита у својој Библији, иако су постепено неке од ових информација укомпониране у новије и боље преводе.

- Еволуција концепата као што су тројно божанство и „синовство" Исусово.
- Нерелигијска схватања која се налазе иза многих хришћанских веровања и доктрина.
- Постојање оних раних цркава и хришћанских покрета који никада нису прихватили концепт тројног божанства и божанства Исусовог, мир над њим.
- Итд...итд. (Неки од ових плодова мог образовања за богослова детаљније су садржана и у мојој књизи „Крст и Ислам")

До децембра 1992. године почео сам себи постављати нека озбиљнија питања, као што су где сам ја то и шта радим?! Ова питања била су потакнута мојим следећим размишљањима: Током претходних шеснаест месеци наш друштвени живот се увелико центрирао на арапску компоненту локалне муслиманске заједнице. До децембра 75% нашег друштвеног живота смо проводили са арапским муслиманима. Затим, на темељу мога богословског образовања знао сам колико је Библија била искривљена (корумпирана) тачно и где на којим местима. Нисам имао нимало вере у тројно божанство и нисам више веровао ни у шта од метафоричног

„синовства" Исусова. Укратко, још тад сам сигурно веровао у Бога и био сам строги монотеист као и моји муслимански пријатељи. Због своје личне вредности и осећаја морала више сам се на састанцима дружио са мојим муслиманским пријатељима, него са хришћанским друштвом око мене. Крајем јануара, 1993. године одложио сам све своје књиге о исламу на страну, а које су написали Западни учењаци, али тек пошто сам их детаљно ишчитао.

Два превода значења Кур'ана на енглеском језику су поново била на полици, а ја сам био заузет читањем трећег, тада новијег енглеског превода Кур'ана.

Био је март, 1993. године и ја и моја супруга смо уживали у нашем петоседмичном одмору на Средњем Истоку. Био је то, такође и исламски месец Рамазан, када муслимани посте од зоре до заласка сунца. Из разлога што смо често боравили или су нас пратили наши муслимански пријатељи (рођаци наших муслиманских пријатеља из САД) моја жена и ја смо одлучили да постимо и ми, ако ништа друго, онда из чисте учтивости према њима. У то време сам, такође започео обављање пет дневних молитви са мојим новостеченим, Средњоисточним пријатељима

муслиманима. Коначно, и није било ничега у тим молитвама с чим се ја не бих сложио.

Крај нашег путовања по Средњем Истоку се ближио. Старији пријатељ који није говорио енглеским језиком и ја смо шетали једном вијугавом, малом цестом у једном од економски заосталих подручја Амана у Јордану. Док смо шетали пришао нам је старији човек из супротног правца и рекао: "Селам алејкум" тј. „Мир са вама" и пружио је руку како би се са нама руковао. Ту смо били само нас тројица. Ја нисам говорио арапски, а ниједан од њих није говорио енглески. Гледајући ме старац ме је упитао: "Муслиман!?" У том тренутку био сам у замци. Нисам могао играти никакве интелектуалне игре речима, јер могао сам комуницирати само на енглеском, а они само на арапском. Одговорио сам: "Да." Беше то прва моја изјава да сам муслиман коју мој језик и срце сада непрестано потврђују.

Хвала Богу и моја жена, која је тада имала тридесет и три године, такође је прихватила ислам. Вративши се у Америку многи пријатељи су били изненађени мојом променом. Моја ужа породица је престала са употребом алкохола, као и свињског меса. "Изгубили" смо један број ранијих пријатеља.

Међутим, ја сам нашао пуно задовољство у исламу и молим Узвишеног Бога, да Он буде задовољан са мном, својим скромним робом..."

Кенет Л. Џенкинс, Абдуллах Ел-Фарук је бивши свештеник и старешина Пентекостал цркве. Он између осталог износи:

"Као бивши свештеник и старешина хришћанске цркве имао сам обавезу да подучавам оне који су залутали у тами. Након што сам пригрлио ислам, осетио сам страшну потребу да помогнем онима који још нису били благословљени како би и они угледали светло ислама. Захваљујем Свемогућем Богу, Аллаху, што ми је указао Своју милост, упознавши ме са лепотама ислама којима нас је подучавао Посланик Мухаммед, мир над њим, и они који га на правом путу следе. То је могуће једино Божијом милошћу којом примамо веродостојну упуту и могућност слеђења правога пута који води ка успеху, како на овом, тако и на будућем свету.

Хвала Богу на доброту коју ми је указао преко учењака Абдуллаха ибн Абдулазиза ибн База који је био разлог мога прихватања ислама. Негујем и

прносићу знање које сам стекао из сваког сусрета с њим. Много је и других који су ме помогли храбрењем и знањем, али из бојазни да неког не изоставим, суздржаћу се од покушаја да их набрајам. Довољно ће бити да кажем како сам захвалан Свемогућем Богу, Аллаху, на сваком појединачно и колективно, брату и сестри којима је дозволио да одиграју улогу на мом израстању у муслимана. Молим се да и овај кратки рад буде од користи за све. Надам се да ће хришћани схватити како још увек има наде уз све неурачунљиве услове који превладавају у већини хришћанског света. Хришћани собом неће наћи одговоре на проблеме који их муче, који су за њих у многим случајевима, проблеми од највеће важности. Заправо, ислам је решење проблема који муче сав хришћански свет, баш као што је и чињеница да проблеми владају такозваним светом религије у целини. Нека нас Бог упути и награди нас према нашим најбољим делима и намерама.

Сваке недеље ишли бисмо у цркву одевени у свој својој раскоши. Ишао бих са својим дедом. Изгледало би ми као да сам сатима у цркви. Стизали би око једанаест ујутру и не бисмо одлазили понекад ни до три после подне. Сећам се да сам много пута заспао у крилу моје баке. Некада би мом брату и мени

дозволили da напустимо цркву усред завршетка недељне школе и јутарњег обреда богослужја, па бисмо с дедом сели на маневарски колодвор и гледали возове како пролазе. Он није био посетилац цркве, али је водио рачуна да наша фамилија буде тамо сваке недеље. Нешто касније преживио је срчану кап која га је оставила делимично парализованог и за последицу били смо онемогућени да посећујемо цркву у њеним терминима. Ово време је било једно од најкритичнијих стадијума мога развоја.

Био сам, на значајан начин ослобођен од одласка у цркву на дуже време, али бих с времена на време осетио некакав порив да одем ради себе. Са шеснаест година почео сам да идем у цркву код једног свог пријатеља чији је отац био жупник. А касније, као студент колеца постао сам поносан на цркву. Сви су велике наде полагали у мене, а ја сам био срећан што се још једном налазим „на путу спаса“. Улазио бих у цркву чим би се врата отворила. Понекад би данима и седмицама проучавао Библију. Присуствовао сам предавањима хришћанских студената мога доба, па сам у двадесетој години приступио позиву свештеника. Тако сам почео да проповедам и јако брзо сам постао веома познат. Био сам екстремно догматичан и веровао сам да нико не

може бити спашен ако није члан моје цркве. Категорички сам осуђивао сваког ко не би дошао да упозна Бога на начин на који сам Га ја упознао.

Медитирао бих кад год сам био сам и молио сам Бога да ме упути ка исправној вери и да ми опрости оно што сам чинио погрешно. Никад нисам имао никаквих контакта са муслиманима. Једине особе које сам познавао, а које су прихватиле ислам као своју религију били су следбеници Елијали Мухаммеда, који се према многима постављао као „црни муслиман" или припадник „изгубљене, па пронађене нације". Током касних седамдесетих свештеник Лоуис Фараклиан био је добар у реизграђивању оног што се зове „исламска нација". Отишао сам да видим свештеника Фараклиана који ме је позивао на место сарадника. Схватио сам то као искуство које би ми драматично променило живот. Никад у свом животу нисам чуо другог црнца да говори на начин којим је он говорио. Одмах сам пожелео организовати састанак с њим како бих га покушао преобратити у своју веру. Уживао сам у позивима јеванђелизму, надајући се да ћу наћи изгубљене душе које бих ја спасио од ватре-пакла, без обзира какве оне биле. Моје познавање хришћанских списа у том периоду развило се у нешто абнормално.

Био сам опседнут учењима Библије. Међутим, све дубљим проучавањима списа схватио сам да знам више од тадашњег вође. А, затим сам открио да постоји велико неповерење и завист у свештеничкој хијерархији. Случајеви прељубе и разврата пролазили су некажњено. Неки су проповедници уживали дрогу и уништавали су своје животе и животе својих фамилија. Чак су и вође неких цркви били разоткривени као хомосексуалци. Било је и свештеника који су признавали кривицу прељубе са младим ћеркама других црквених чланова. Све ово, повезано са неуспелим покушајима да добијем одговоре на многа питања о којима сам размишљао, било је валидно и довољно да ме промене. Та промена уследила је кад сам прихватио посао у Краљевини Саудијској Арабији.

Недуго, након мог доласка у Саудијску Арабију одмах сам приметио разлике у стилу живота муслимана. Разликовали су се од следбеника Елијас Мухаммеда и свештеника Л. Фараклиана по томе што их је било свих националности, боје и језика. Одмах сам осетио жељу да научим више о овој посебној, чудној врсти вере. Био сам задивљен животом Посланика Мухаммеда, мир над њим, и све сам учинио да сазнам још више. Затражио сам књиге од

једног брата који је био активан у позивању људи у ислам, па су ми књиге које сам само могао да пожелим и донешене. Све сам их прочитао. Затим сам добио Часни Кур'ан и за четири месеца сам га у целости прочитао неколико пута. Састављао сам питања и питања, а добијао исцрпне и задовољавајуће одговоре. Оно што ми се посебно допало код браће муслимана је то што нису били енергични у настојању да ме импресионирају својим знањем. Ако неки брат није знао како да одговори на питање једноставно би ми рекао да не зна и да ће се распитати код неког ко зна. Следећи дан увек би дошао са одговором. Приметио сам како понизност игра заиста велику улогу у животу ових мистериозних људи Средњег Истока.

Био сам задивљен кад бих угледао жену покривену од лица до стопала. Нисам видео никакве хијерархије међу верницима. Нико се није борио ни за какву религијску позицију. Све ми се ово чинило предивно, али како сам могао и помислити да напустим учење које ме је водило од детињства!? Шта са Библијом!? Знао сам да постоји некаква истина у њој, иако сам наслућивао да је мењана и ревидирана небројено много пута. Тада сам добио видео касету на којој је била дебата између учењака

Ахмеда Дидата и велечасног Џимија Свегарта. Након што сам прегледао дебату, знао сам да сам већ муслиман.

Новине Ел-Медина су ме интервјуисале и упитан сам за своје садашње активности и планове за будућност. Што се садашњости тиче, мој план је, ако Бог да, да научим арапски језик и да наставим да студирам како бих постигао веће знање о исламу. Данас сам укључен на пољу „позивања у ислам“ и често сам позиван да држим предавања немуслиманима који долазе из хришћанских средина. Ако ми Свемогући Бог поштеди живот надам се да ћу написати више на тему компаративне религије. Обавеза муслимана целог света је да раде на ширењу ислама. Као неко ко је провео толико много времена подучавајући Библији осећам велику обавезу у образовању људи у вези с грешкама, контрадикцијама и измишљеним причама о књизи у коју верују милиони људи. Једна од највећих ствари која ме чини срећним је то што знам да не морам да се вежем за велике расправе са хришћанима, јер ја сам био учитељ који је много научио користећи се техникама расправљања. Такође сам научио како да аргументујем користећи Библију да бих бранио хришћанство. И у исто време познајем против-

аргументе за сваки аргумент који су нам као свештеницима забранили да дискутујемо или објављујемо..."

Вичеслав Полосин - бивши поглавар Руске православне цркве.⁴⁹

Митрополит Вичеслав је бивши свештеник у Калуга бискупији, а сада предводи администрацију Комитета за односе са јавним удружењима и верским организацијама у Думи, Руској Федерацији. Он каже: „Одлучио сам да ускладим свој друштвени положај са својим убеђењима и да јавно посведочим да се сматрам следбеником велике традиције истинске вере веровесника монотеизма од којих је Аврам, мир над њим, први. И због тога се не сматрам свештеником, нити припадником било које православне цркве."

Тада је Вичеслав Полосин проучио традиционалну формулу којом сведочи своје прихватање ислама: "Нема бога осим Аллаха и Мухаммед је Његов роб и Његов посланик". Вичеслав

⁴⁹ О овом догађају су писале руске новине Независна газета, 2. јун, 1999. године.

верује да је последња објава на земљи Свети Кур'ан и да је он објављен посланику Мухаммеду, мир над њим. Категорично се противи онима који тврде да је арапски текст Светога Кур'ана тежак руском менталитету. У његовом интервјуу у магазину „Муслимане“ оштро је критиковао хришћанску, а поготово православну традицију. По његовом мишљењу хришћанство поседује једну асимилацију Бога Створитеља са Његовим створењем човеком, а што је антропоморфизам. Он каже о хришћанском култу светаца да су вековима постојали посредници, оци, учитељи, а не посланици који су говорили у име Бога. Оваква пракса је постала норма у цркви од које је за световњаке тешко побећи, а за свештенике тај бег је немогућ. Он каже да његова жена у потпуности дели његов светоназор.

Међу муслиманима који су утицали на његов избор је бивши православни свештеник Геидар Цемал, а изјавио је да су га посебно импресионисале приче о светој Ка'би и ходочашћу. Упитан је какве су биле реакције његове нове муслиманске браће на његову одлуку?

„Мој интервјуу за магазин „Муслимане“ изазвао је такав интерес да се морао још једном штампати“.

А, на питање каква је била реакција на његову улогу вође у Думи, одговорио је: „Неки ће наравно бити незадовољни, али ја и не желим удовољити свима. Мислим да се ништа неће променити у односу на мој рад у Думи. Немам намеру ту критиковати хришћанство. Када сам припадао православљу критиковао сам га жестоко. Сада више не. Ислам је, као што је речено у Кур'ану најдемократичнија религија, јер садржи забрану тираније и нема посредника из свештеничке касте, нити помазаних монарха”.

Иначе, Вичеслав Сергевијех Полосин је рођен 1956. године. Дипломирао је 1979. год. на Филозофском факултету МГУ, а 1984. год. је завршио московску средњу школу за свештенике. Заредио се као свештеник и служио је у парохијама и бискупијама Централне Азије и Калуге. Године 1990. је унапређен у митрополита. Исте године изабран је за народног заменика РСФСРу Калуги и предводио је Комитет Врховног Совјета за слободу и савест. Док је радио у Врховном Совјету дипломирао је на дипломатској академији за министра вањских послова и одбранио је дисертацију на тему: „Руска православна црква и држава СССР између 1979-1991”. Од 1993. године је запослен у парламенту

Дума и бавио се односима са јавним удружењима и верским организацијама. Био је члан руског хришћанског демократског покрета и члан Већа хришћанских организација. Од 1991. године је на допусту из бискупије у Калуги, а од 1995. године није вршио литургијску службу. У интервјуу за магазин „Муслимане“ и званично је себе назвао муслиманом, рекавши: "Сматрам да је Кур'ан последња објава на земљи објављена Посланику Мухаммеду, мир над њим. Нема Бога осим једног Аллаха и Мухаммед је Његов роб и посланик". Он је аутор и многих научних радова из области историје, политике, религије и филозофије. У фебруару ове године је одбранио још једну дисертацију на тему: „Диалектика мита и политичко стварање мита“. Његове основне филозофске идеје садржане су у његовој књизи „Мит, религија и држава“.

Према мишљењу исламских теолога да бисте прешли на веру посланика Мухаммеда, мир над њим, довољно је да изговорите познату формулу која садржи признавање вере у Једног Бога Аллаха и посведочење посланства Његовог посланика Мухаммеда. При томе није важно који језик користите. Оно што је битно јесте да се то изјави пред два сведока који су муслимани и који могу писмено

потврдити прихватање ислама. Обред обрезивања (сунећење) који многи сматрају аналогним крштењу у хришћанству није обавезан да би се приступило муслиманском свету. Вичеслав даље наводи:

„Са својих двадесетак година изјашњавао сам се као православац. 1979. године није било лако донети одлуку да упишете средњу свештеничку школу, јер такви поступци су наилазили на осуду друштва и суочио сам се са многим препрекама. Говорио сам увек да је немогуће отићи у ислам. „Ислам“ у преводу значи покорност Богу, поверити целога себе Богу. Из корена СЛМ изведена је реч „салам“ или „салом“ или „мир“. Прихватити ислам не звучи исправно на руском језику. Значи, проблем није прихватање, него признавање строгог монотеизма. Моја вера у Бога се није променила, само је ојачала и ја сам променио уз још што-шта и свој друштвени статус“.

- Значи ли то да ваш прелазак на ислам не значи одрицање од Христа Спаситеља? - Упитан је.

„Начин на који је он описан у Новом Завету за мене је само делимично прихватљив, утолико више што је упитна аутентичност тих текстова, али ја се

нисам одрекао Исуса, онако како је он описан у Кур'ану. Речено је прво да је он посланик; друго праведан човек; треће да је зачет на наднаравно чудесан начин. Он је уистину спасио људе и због тога је назван Месијом у Кур'ану. Доктрина о божанском духу Христовом настала је у четвртном веку, а у петом је израсла у догму. Неколико векова хришћани су добро успевали да не називају Месију богом и не може се доказати да нису били у праву.

Током целог свог живота особа се на различите начине развија. Ја потичем из породице која није религиозна, која је веровала у Совјетско окружење, у систем у коме није било верског образовања. Нисам, дакле, ништа знао о религији до своје осамнаесте године. Постојао је само унутрашњи порив и вера у непознатог Бога. Пре неких двадесетак година отишао сам у православну цркву. Прихватио сам православно учење схватајући га кроз призму мог властитог разумевања. Душом сам увек веровао у Једног Бога и учење о плуралитету особа и хипостази разумео сам на сличан начин на који и сад разумем учење о плуралитету имена у Величанственом Кур'ану и Старом Завету. Може бити много имена, јер име не значи бит, него активност Божију на овом свету. Ако Он спаси некога из опасности они кажу:

"Бог је Милостив". Милостиви је у овом случају Његово име. У хришћанским догматским рукописима речено је да ми не знамо ништа о Бити Божијој. Ту се јавља парадокс; не знамо ништа о Бити, али зато разликујемо неколико особина у тој Бити.

У молитви с. Николе се каже: „Спаси нас наших греха". Наравно, бићете збуњени, јер је ово у супротности са учењем православне цркве. Која је, онда сврха Исусове мисије када нас нека друга 'особа' треба спасити од греха!? Наравно, без теоретског знања и изучавања историје не можете имати потпуну слику".

- Није тајна да последњих година ваши односи са московским патријаршијом нису били хармонични. Да ли је то имало икаквог утицаја на ваш прелазак на ислам?

„Не. Одлука да прихватим ислам и прочитујем монотеизам била је дубоко унутрашња одлука и моји односи са патријаршијом нису на то имали утицаја. Године 1991. отишао сам на допуст на властиту иницијативу и почео сам носити световну одећу. Да сам наставио веровати као што сам веровао кад сам уписао свештеничку школу наставио бих и служити у

парохији. Након отпуштања из Врховног Совјета 1993. године патријарх ми је понудио место ректора богате Московске цркве, али сам одбио. Митрополит Ћирил Смоленски предложио је 1994. године да радим у ОВТСС, али и то сам одбио и прихватио да будем спољни саветник за њих, па сам добио службено овлашћење за потписивање. Ово је био коначан корак у правцу о којем сада говоримо. Али, у то време моја одлука још увек није била формулисана и постојали су духовни садржаји који су се односили на конкретну литургијску праксу. Наглашавам да сам као свештеник служио искрено и нисам обмануо никога приликом обављања сакраманта, обреда и ритуала. Људи који су учествовали у овим службама не смеју имати никакве сумње. Нисам имао никаквих личних контаката са хијерархијом. Ја сматрам Митрополита Ћирила „и де фацто“ лидером цркве и такође, он је потенцијални кандидат за председника Русије. Уколико га друштво „Препород“ номинује за потпредседника Муслимана, нпр. Татаристана његов ће се рејтинг драматично повећати. Њему и Фр. Чаплину желим све најбоље”.

„Моја цивилна позиција се није променила. Данас, као и у време Врховног Совјета сматрам да би између ислама и хришћанства у Русији требала

постојати друштвена унија. Посебно, таква друштвена унија која би била прихваћена на нивоу владе. Пре револуције и православци и муслимани су присуствовали службеним церемонијама. Наравно, те православне церемоније или свечаности су биле државне, али су им и муслимани присуствовали, иако нису директно учествовали, него су стајали са стране. Муслимани су имали посебне молитве за цара, као њиховог земаљског владара".

- Како обављате молитве?

„Уобичајено, пет пута дневно и прописано".

- Дневно или само петком?

„Ја сам тек недавно приступио исламу, а пре тога ово се није смело обављати. Сада ћу то радити онако како је прописано".

- Имате ли простирач за молитву?

„Имам. У државној служби изнимно је тешко обављати молитву, али су сва правила флексибилна. Уколико је потребно због околности да се одгоди, молитва се може обављати и након посла. Нешто тако слично је и у хришћанству".

Хадица „Сје" Вотсон - бивши пастор, мисионарка, професорица, магистар Богословске теологије.

„Шта ти се догодило?" - „Ово је обично била прва реакција на коју сам наилазила код својих бивших школских другова, пријатеља и пастора када су ме видели након мог прихватања ислама. Нисам им могла замерити, јер сам била особа од које се најмање очекивало да промени религију. Пре тога била сам професор, пастор, становник цркве и мисионар. Ако је ико био радикални фундаменталист, онда сам то била ја!

Пре пет месеци магистрирала сам Богословље у елитној приватној школи за свештенике. Након тога упознала сам једну жену која је радила у Саудијској Арабији и која је прихватила ислам. Наравно, питала сам је о положају жена у исламу. Била сам шокирана њеним одговором, јер то није било оно што сам очекивала, па сам, онда, наставила да постављам друга питања везана за Господара Бога и за Мухаммеда, мир над њим. Рекла ми је да ће ме повести у Исламски центар где ће ми дати боље одговоре на моја питања. Међутим, оно што су нас учили о исламу јесте да је то демонска и сатанска

религија. Након мог проучавања јеванђелизма, била сам тако изненађена исламом, који је био израван и искрен, једноставан, без застрашивања, претеривања, психолошких манипулација, без подсвесног утицаја. Почело је тако једноставно: „Хајде да одржимо једно предавање о Кур'ану у вашој кући", нешто слично предавањима Библији. Нисам могла веровати. Дали су ми неколико књига и рекли уколико имам неких питања, њих могу наћи у њиховим просторијама. Те сам ноћи прочитала све књиге које су ми дали. То је, заиста, било први пут да сам прочитала неку књигу о исламу коју је написао муслиман, јер ми смо студирали и читали књиге о исламу, али само оне које су написали хришћани. Следећег дана провела сам три сата у њиховим просторијама постављајући им питања. Ово се понављало сваке седмице, а за то време прочитала сам дванаест књига и већ сам знала зашто су муслимани људи који најређе на свету прелазе на хришћанство. Зашто!? Зато што хришћанство нема шта да им понуди. У исламу постоји веза са Богом, опрост греха, спасење и обећање вечног живота. Моје друго важно питање односило се на Мухаммеда, мир над њим. Ко је тај Мухаммед?! Сазнала сам да се њему муслимани не моле као што се хришћани моле Исусу. Он није

посредник и заправо је забрањено молити се њему. Ми га благосиљамо на крају наше молитве, али исто тако ми благосиљамо Аврама, мир над њим. Мухаммед, мир над њим, је посланик и веровесник и последњи посланик. До сада, 1418. године по Хиџри (1998.год.) после њега није дошао ниједан нови посланик. Његова порука је за цело човечанство што није случај са Исусом или Мојсијем (нека је мир над њима обојицом) чија је порука била упућена Јеврејима: „Чуј, о Израелу“. Али порука је иста од Бога; „Господин, ваш Бог је Један Бог и ви нећете имати других богова пре Мене“.⁵⁰

На крају једне од седмица, а након годину формалног теолошког образовања когнитивно сам знала да је ислам истина. Али, нисам тада прихватила ислам, јер још увек нисам веровала срцем. Наставила сам и даље да се молим и да читам Библију и да похађам предавања у Исламском центру. Озбиљно сам тражила Божију упуту, јер није лако променити религију, а нисам се хтела одрећи ни спасења. И даље сам била шокирана и чудила сам се стварима које сам учила, јер то није било оно што сам раније учила о

⁵⁰ Марково Јеванђеље; 12:29.

исламском веровању. На свом магистарском студију имала сам за професора човека којег сам ја поштовала као познаваоца ислама, али његово учење и оно што хришћанство учи углавном је препуно погрешног разумевања и тумачења. Он и многи хришћани попут њега јесу искрени, али су криво искрени. Два месеца касније, након што сам се поново молила Богу, тражећи упуту, осетила сам нешто необично у себи. Села сам и тада сам први пут изговорила име Аллах, рекавши: „Аллаху, ја верујем да си Један и Једини, прави Бог"! Осетила сам некакав мир у себи и од тога дана, пре четири године, па до сада никада нисам зажалила што сам прихватила ислам. Ова одлука није дошла без искушења. Отпуштена сам са посла, јер сам предавала на два Библијска колеца у то време. Моји бивши школски другови су ме избегавали, као и професори и пастори са којима сам радила. Породица мога мужа ме се одрекла, моја одрасла деца ме нису разумела и сумњали су у моју самоконтролу. Без вере која помаже човеку да савлада сатанске силе, ја не бих била у стању да издржим све ово. Али, сада сам увек захвална Аллаху што сам муслиманка и што могу да живим и да умрем као муслиманка. Заиста моје молитве, обреди жртвовања, мој живот и смрт

припадају Аллаху, Владару светова који нема помагача".

Ибрахим Халил бивши египатски коптски свештеник Ал-Хаџ Ибрахим Халил Ахмед, а пре тога се звао Ибрахим Халил Филопус био је коптски свештеник који је завршио теологију и добио високу диплому на универзитету Принцетон. Проучавао је ислам да би пронашао недостатке које би употребио против ислама. Уместо тога прихватио је ислам заједно са своје четворо деце од који је један брилијантан професор на универзитету Сорбона, Париз у Француској. На интересантан начин он о себи каже: „Рођен сам у Александрији, 13. јануара, 1919. године и послан сам у Америчку школу за мисионаре, па сам и диплому средње школе добио ту. Године 1942. дипломирао сам на универзитету Асиут, па сам специјализовао ту за религијске науке, а све као припрема за упис на факултет Теологије. Није било лако уписати факултет, јер се нико није могао уписати без посебне препоруке од цркве и наравно, уколико се положи неколико јако тешких испита. Препоруку сам добио од Ал-Атарин цркве из Александрије и још једну од црквене скупштине

Доњег Египта. Након тога сам положио много тестова који су показали моје квалификације за будућег човека од вере. Затим сам добио и трећу препоруку од црквене скупштине Синода која је окупљала свештенике из Судана и Египта. Синод је одобрио мој упис на Теолошки факултет 1944. године, а као студенту који ће живети у интернату. Ту сам студирао пред америчким и египатским професорима све до 1948. године када сам дипломирао. Године 1952. сам магистрирао на универзитету Принцетон у САД-у, па сам именован за предавача на Теолошком факултету у Асиуту. Године 1954. послан сам у Асван као генерални секретар немачко-швицарске мисије.

Мој службени прелазак на ислам десио се у јануару 1960. године. Жена ме је оставила у то време и однела је сав намештај из наше куће. Али, сва моја деца су ми се придружила и прихватила су ислам. Највише ентузијазма међу мојом децом показао је мој најстарији син Исак, који је променио име у Осман, а онда мој други син Јосип. Трећи син Самуел се зове Џемал, а кћерка Мајида се сада зове Неџва. Осман је сада доктор филозофије и ради као професор на универзитету Сорбона у Паризу, где предаје оријенталистику и психологију, а дописник је магазина „Ле Монде“. Што се тиче моје жене она није

живела с нама шест година, али пристала је да се врати 1966. године под условом да задржи своју религију. Пристао сам на то, јер у исламу нема присиле. Рекао сам јој: „Не желим да постанеш муслиманка због мене, него само због свог веровања и убеђења.“ Сада мисли да верује у ислам, али још не може тако да се изјасни, нарочито због страха од њене породице, али ми је сматрамо као муслиманку, јер пости рамазан, а сва моја деца клањају и посте. Моја кћерка Неџва је студент на Трговачком факултету, Јусуф је доктор - фармацеут, а Џемал је инжењер. Од 1961. године, па до данас успео сам објавити један број књига о исламу и методама које мисионари и оријенталисти користе против ислама. Сада припремам компаративну студију о женама у три божанске религије, са циљем да истакнем положај жена у исламу. Године 1973. обавио сам ходочашће Мекке и сада проповедам ислам. Држим семинаре на универзитетима и добротворним организацијама. Године 1974. сам добио позивницу из Судана, где сам одржао бројна предавања. Моје време је у потпуности испуњено у служби исламу”.

На крају смо господина Халила питали о битним особинама ислама које су код њега привукле највишу пажњу. Одговорио је: „Моја вера у ислам је

дошла кроз моје читање Кур'ана и кроз читање биографија о Мухаммеду, мир над њим. Тада сам престао да верујем у погрешне појмове које сам до тада имао о исламу. Бог је само Један и ништа Му није слично. Ово ме веровање чини слугом Божијим, само Његовим и ничијим више. Једноћа Бога ослобађа човека од служења другим људским бићима и то је права слобода".

Анонимна мисионарка - једна од бивших католичких мисионарки

„Часне сестре су изгледале тако чисто и паметно у њиховим уштирканим, белим ношњама. Изгледале су попут светаца на сликама које су висиле у свакој учионици и ја сам сањала о дану када ћу и ја бити као оне. Ја и још две девојчице имале смо одличне оцене на крају школске године, па су нас питали да ли желимо да студирамо религију. Мислили су да смо биле побожне за наше године, нарочито јер смо волеле да проводимо сате и сате у цркви. Нису ни претпостављали да је у цркви било тамно, хладно и добро уточиште од врелог афричког сунца. Осим мене била је још једна девојчица у

Римокатоличкој цркви у Бурундију. Занимала ме и религија, а и истицала сам се у учењу језика, тако да сам добила стипендију након завршетка средње школе за универзитет у Камеруну. И поново, као једино женско уписала сам се на студије Теологије. Нисам била сигурна где бих ишла, али недуго затим администрација је аплицирала за стипендију на истом Теолошком студију, али у Белгији. Тамо сам учила како да постанем пастор у Римокатоличкој цркви.

Након што сам дипломирала на универзитету добила сам место у Најробију, Кенија. Црква се радовала што ће добити Африканку за овај положај. Имали су много програма за жене и ја сам постала координатор тих програма под покровитељством Светског већа цркава. Била сам задужена за разне изложбе, пројекте за жене, донаторе, радионице и конференције. Послали су ме у регионални уред у Того. Наилазила сам на разна ограничења код цркве, а у исто време имала сам пријатеље муслимане који су били некако задовољни својим знањем о Богу, молили су се пет пута дневно и имали су много врлина. Веровали су у оно што говоре за разлику од цркве где понављамо оно што смо научили, без вере у то.

Никад ништа нисам учила о исламу осим површног упознавања када сам, иначе, читала пуно о религијама. Не могу рећи да је прелазак на ислам био лак, било је врло тешко. Али, када неко трага за истином, не може, а да је не нађе. Оставила сам посао који сам радила, а као разлог сам навела промену религије и у том тренутку сам одмах остала без посла, плате, стана и медицинских повластица. Постала сам сиромас у једном дану. Мојој се породици не свиђа хиџаб (марама), али се диве моралним аспектима ислама.

Надам се да ћу знање које сам стекла у цркви моћи да искористим да проповедам ислам. Духовна клима Западне Африке је погодна за ислам и постоји много пројеката на којима треба радити. То је оно чему сам научена и мој пут је исправан и спремна сам да се жртвујем на путу ислама".

Матрин Џон Мваиопо- бивши лутерански
надбискуп

Био је 23. децембар 1986. године, два дана пред Божић, када је надбискуп М.Ј. Мваиопо објавио својим жупљанима да прелази са

хришћанства на ислам. Жупљани су се парализовали од шока када су чули ову вест, тако да је управитељ устао са свога места, затворио је врата и прозоре и рекао је окупљенима у цркви да се надбискупов ум пореметио, тј. да је полудео. Како и не би тако мислио када је само пре неколико минута тај исти човек свирао и певао тако дирљиво за присутне у цркви!? Само, они нису знали да у бискуповом срцу лежи одлука која ће их запрепастити, а музика коју им је приредио је била само опроштајна забава. Реакција жупљана је такође била шокантна, па су позвали полицију да одведе „лудака“. Био је затворен у ћелији до поноћи док није дошао учењак Ахмед Шејк, човек који га је увео у ислам и положио кауцију за њега. Тај инцидент је био само благи почетак ономе што ће касније уследити. Новинар часописа „Ал Калам“ Симфиве Сесанти је разговарао са лутеранским надбискупом, рођеним у Танзанији који је прихватио ислам и узео ново име Ел-Хаџ Ебу Бела" Џон Мваипопо. Заслуга припада зимбабвиском брату Суфјану Сабело, зато што је пробудио интерес код овога писца, након што је чуо Мваипопов говор у Виебанку, исламском центру у Дурбану. Суфјан није сензационалиста, али те ноћи мора да је чуо нешто, једноставно није могао да престане да прича о том

човеку! Ко се не би заинтересовао после приче о надбискупу који не само да је дипломирао, магистрирао, него и је докторирао Богословље и онда је прешао на ислам. А, пошто су стране дипломе више цењене тај човек је добио и црквене управе у Лондону, а касније у Берлину, Немачкој. Тај човек, пре него што је постао муслиман био је генерални секретар Светског црквеног већа за Источну Африку, која обухвата Танзанију, Кенију, Уганду, Бурунди, као и делове Етиопије и Сомалије. У црквеном већу био је раме уз раме са садашњим председавајућим Комисије за људска права у Јужној Африци Барни Питјана и председавајућим комисије за Истину и помирење бискупом Десмондом Тутуом. То је прича о човеку рођеном пре 61 годину, 22. фебруара у Букабу, на граници са Угандом.

Све ово време радио сам ствари без питања. У време кад сам радио на докторату почео сам размишљати о многим стварима. Почео сам да се питам: хришћанство, ислам, јудаизам, будизам и све различите религије, а све тврде да су баш оне те праве. Шта је истина у свему томе?!

Желео сам да сазнати истину, рекао је Мваипопо. Тако је почела његова потрага, док је није

свео на четири главне религије. Набавио је примерак Кур'ана.

„Када сам отворио Кур'ан први стихови на које сам наишао, које сам прочитао били су: **"Реци: "Он је Бог Један и Једини; Бог је уточиште сваком, није родио и рођен није и нико Му раван није"**".⁵¹

Тада је семе ислама, а до тада непознато му, посејано. Открио је да је Кур'ан једина књига која је остала непромењена од стране људи.

„И то сам рекао у закључку свога доктората. Није ме било брига хоћу ли положити докторат или не - то је била истина, а ја сам је тражио". У таквом стању отишао је до свог омиљеног професора Ван Бургера.

„Затворио сам врата, погледао га у очи и питао сам га која је права истинита религија од свих религија на свету! ?

„Ислам" - одговорио је.

⁵¹ Кур'ан, поглавље Искреност, одломак 1-4.

„Зашто онда ти ниси муслиман“? - Питао сам поново. Одговорио је: „Под један, мрзим Арапе и под два, видиш ли сав овај луксуз око мене? Зар мислиш да ћу се свега одрећи због ислама?“

„Када сам размислио о његовом одговору помислио сам и на властиту ситуацију" - сећа се Мваипопо. Његова мисија, аутомобили, све му се то приказало у његовој машти. Не, није могао обзнанити ислам годину дана, па је ту идеју сметнуо с ума. Али, снови су га прогањали, стихови из Кур'ана су му се појављивали, људи у белој одећи су долазили, нарочито му се то чинило петком". Није то више могао да поднесе. Тако, 22. децембра службено је прихватио ислам. Ти снови који су га водили, нису ли они били део афричког празноверја?!

„Не, не верујем да су сви снови лоши. Постоје и они који нас воде у исправном правцу и они који нас воде на криви пут, а мене су моји повели на прави пут - према исламу" - рекао нам је.

На једном путовању одсео је на Бусале, код породице која продаје домаће пиво. Ту је упознао и своју будућу жену, католичку часну сестру Гертруде

Кибвеја, а сада се зове Зејнеб. У исламу, женама се мора дати високо место и добро образовање.

Порука Ел-Хаџ Ебу Бекра Мваипопова муслиманима је: „Води се рат против ислама... Преплавите свет књигама. У овом тренутку муслимани су натерани да се стиде, гледају као фундаменталисти. Муслимани морају престати са личним тенденцијама, требају се удружити. Мораш бранити свога комшију, ако хоћеш да си и ти сигуран", каже, такође муслиманима да буду храбри и цитира Ахмеда Дидата и каже: „Тај човјек није велики учењак, али погледајте на какав начин он пропагира ислам".

Рафаел - бивши свештеник, Јеховин сведок

Четрдесетдвогодишњи Латино Американац је комичар и предавач који живи у Лос Ангелесу. Рођен је у Тексасу где је у својој шестој години први пут присуствовао састанку Јеховиних сведока. Први пут је држао проповед у осмој години. Држао је властиту жупу у двадесетој години и унапређен је на руководећи положај међу 904.000 Јеховиних сведока у САД- у. Али, заменио је Библију за Кур'ан након

посете локалној цамији. Он каже: „Живо се сећам дискусије, сви смо седели у дневном боравку код мојих родитеља и још неки Јеховини сведоци су били присутни. Говорили су то је Армагедон! Време краја! И Христ долази! И знате да ће зрна леда бити велика као аута! Бог ће користити разна средства да уништи зли систем и уклони власт. И Библија говори о томе како ће се земља отворити. Прогутаће целе блокове града. Препео сам се насмрт, а онда се моја мајка окренула: „Видиш шта те чека ако не будеш крштен и ако не поштујеш Божију вољу! Земља ће те прогутати или ће те један од ових огромних зрна леда погодити у главу, оборити и нећеш више никада постојати. Мораћу да родим друго дете.“

Крштен сам у тринаестој години, 7. септембра 1963. године у Пасадени, Калифорнија. Био је то велики међународни скуп. Било је сто хиљада људи. Ми смо дошли чак из Лубока, Техас. Када сам постао свештеник-пионир, посвећивао сам већину свог времена идући од врата до врата свештеника. Месечно сам морао одрадити сто сати и морао сам имати седам пута проучавања Библије. Почео сам предавати и у другим жупама. Добијао сам све више обавеза, па сам примљен у школу у Бруклин, Њујорк - елитна школа коју имају Јеховини сведоци. Међутим,

нисам отишао у ту школу. Неке ствари нису имале смисла, нпр; прописан и ограничен број особа за пријем. Чинило ми се да сваки пут, када сам желео ново место, морао сам да радим ове секуларне, материјалне ствари да докажем своју побожност. Као, ако испуниш број особа за пријем овог месеца Бог те воли, а ако не Бог те не воли. То ми некако није имало смисла. Један месец Бог те не воли, један воли!? У духовном смислу нисам се осећао угодно. Године 1979. знајући да не могу да напредујем, напустио сам незадовољан и са горчином у грлу, јер сам цели свој живот давао своју душу, срце и ум цркви. То је био проблем. Нисам давао Богу, давао сам себе у организацију коју је створио човек. Не могу прећи на другу религију. Као Јеховиног сведока су ме учили да доказујем како остали нису у праву. Идолопоклонство је лоше, тројство не постоји. Био сам човек без религије, човек без Бога. Куда сам могао отићи?

Године 1985. сам одлучио да одем у Л. Анђелес и присуствујем шоу емисији Џони Карсона и прославио сам се као велики комичар и глумац. Одувек сам осећао да сам рођен за тако нешто. Само нисам знао да ли сам за проналазак лека за рак или да

будем глумац. Стално сам се молио и након неког времена то је постало фрустрирајуће.

Наставио сам да се молим и питао сам се зашто ми молитве нису услишане. У новембру, 1991. године отишао сам да довезем ујака Рокија из болнице. Почео сам празнити његове ладице како би му спаковао ствари, а онда сам наишао на Гидеон Библију. Рекох: „Бог је услишао моје молитве“ Гидеон Библија! (Наравно, она је била у свакој хотелској соби) Ово је знак од Бога да је Он спреман да ме научи. Ту Библију сам украо, а затим сам отишао кући и почео сам да се молим: „О, Боже, научи ме да будем хришћанин, немој ме учити да будем Јеховин сведок, немој ме учити да будем католик. Научи ме на онај начин како Ти најбоље знаш. Ти не би направио ову Библију тако тешком да је обични људи, искрени у молитви не могу разумети“.

Почео сам размишљати, муслимани-милијарда их је на свету. Човече, сваки пети човек на улици би теоретски могао бити муслиман. Помислих, милијарда људи!!! Сатана је добар, али не тако добар! Отишао сам кући и почео сам да читам Кур'ан од почетка са Ел-Фатихом. И нисам могао да

престанем!!! Прихватио сам ислам. И тако је то кренуло. Касније сам упознао једног муслимана пакистанског порекла и рекао сам му да сам муслиман и да знам о исламу само оно што је у Кур'ану.

Он ми се осмехнуо и назвао ме „сиротим муслиманом“, те бих требао научити и нешто више о хадисима Божијег Посланика Мухаммеда, мир над њим. Био сам мало изненађен и постао одлучан да и о томе што више научим уз уверење да ће ми Бог и у томе помоћи, јер је Он Свемогући Добročинитељ.

Сећам се кад сам требао отићи на конучарску турнеју Средњим Западом, па сам понео своју постељицу. Знао сам да се требам молити у одређено време, а да исто тако постоје одређена места на којима се не бих требао молити, а једно такво место је купатило. Када сам се вратио и када се рамазан завршио почео сам да добијам позиве из многих исламских центара да држим предавања као бивши свештеник, Јеховин сведок који је, хвала Богу, пригрлио ислам. Било је то ново за људе...”

Џорџ Антону - бивши католички свешеник

Отац Антону је био католички свештеник у Шри Ланци. Његова прича о томе како је постао прави верник и прихватио име Абдурахман је врло интересантна. Пошто је био католички свештеник био је добро упознат са учењима Библије. Често цитира Библију када почне да прича о свом путу у ислам. Читајући Библију пронашао је многе контрадикторности у њој. Он цитира стихове из Библије на Синхалесе језику и тако указује на двосмисленост. Хришћанство и друге религије - мисли да не дефинишу посланство. Нити то чини Буда, који и не спомиње друге посланике. У исламу, супротно овоме је обавезно веровати у претходне посланике и дубоко их поштовати. Према Абдурахману ово веровање је прилично уверљиво и привлачно свима. Он каже да нема разлога за забрану женидбе римокатоличким свештеницима, када се и свештеници многих других секти хришћанства могу женити.

Абдурахман је размишљао и о заблудама хришћанске религије. У међувремену је добио аудио касету о хришћанском свештенику Шареф Д Алвис из Шри Ланке који је прешао на ислам. Касете Ахмеда

Дидата су га такође привлачиле. Његови стални напори да пронађе истину коначно су дали резултат његовим преласком на ислам.

Абдурахман је из Ратнапура - село у Шри Ланци. Обављао је своју свештеничку службу у цркви Катумајака. За собом је оставио десет година обарзовања за свештенике. Писао је у писмима својој мајци о исламу. Након месеци изучавања она је са својим сином пошла и прихватила ислам. Абдурахманова једна сестра ради у Грчкој. Сестра и отац су му још увек хришћани. Он је од своје високо цењене каријере свештеника одустао, а све због истине. Са задовољством је жртвовао све материјалне ствари за духовни тријумф. Сада ради као службеник у Комитету за представљање ислама и муслимана у Кувајту.

Др. Гери Милер - Абдул-Алиад Омер, бивши мисионар

Он нам показује како можемо пронаћи праву веру ако поставимо стандарде истине. Он илуструје

једноставан, али ефектан метод у проналажењу правог пута у нашој потрази за истином.

Г. Р. Милер је математичар, теолог. Био је активан у хришћанском мисионарском раду у једном моменту његовог живота, али је ускоро почео да открива многе недоследности у Библији. Године 1978. случајно је имао прилику да чита Кур'ан, мислећи да ће и он садржавати мешавину истине и лажи. На његово запрепашћење, открио је да је порука Кур'ана потпуно иста, као и сама бит истине коју је он издвојио из Библије. Све те зачуђујуће ствари нателаре су га да постане муслиман и од тада је активан у јавним представљањима ислама укључујући радио и ТВ и појављивања на њима.